

Молода Україна

журнал українського демократичного молоді

РІК ВИДАННЯ XXXIII.

ТРАВЕНЬ — 1983 — MAY

Ч. 322

Виховниця ОДУМ-у Тетяна Підлісна і юна одумівка Ліза Мачула малюють писанки.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
176 Oakdale Ave.
St. Catharines, Ont. L2P 2K9

Ihor J. Lysyk
835 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Norwell, N. J. 08525

I. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warren, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видав Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.
Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редактує Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк

Адміністратор Зіна Корець

МОЛОДА УКРАЇНА

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 12.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В Австралії 8.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 90 центів

В Англії і Німеччині 9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх інших країнах Європи 7.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 85 центів (амер.)

В усіх країнах Південної Америки 7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (амер.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.
За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon), на суму 25 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,
Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Л. Пилипенко, Б. Лисянський, М. Петрів, Д. Загул. М. Вірний — Христос Воскрес! О. Харченко — П. Трудо в Торонто. М. Вірний — Чи знаємо ми його? А. Лисий — День матері. Л. Ліщина — На річні збори оселі "Україна". Відзначили ювілей ОДУМ-у. О. Клепач — Полтавський вечір. Мирослава — Весна зимию. З одумівського життя і праці. Сторінка Юн. ОДУМ-у. Листи до редакції.

На обкладинці: Старший виховник ОДУМ-у Тетяна Підлісна і юна одумівка Ліза Мачула малюють писанки. Торонто, 1982 р. Фото Ів. Корця.

Микола ВІРНІЙ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес із мертвих, смертью смерть подолав!

Христос воскрес і життя людей набрало нового до того часу ніким не звіданого змісту!

Люди ввірували в Христове воскресіння. І відтоді вони почали охрещуватись в ім'я сина Божого Ісуса Христа.

Суть цього — перемога життя над смертью — близькі душі кожної християнської нації, а зокрема і особливо нашему народові дарма, що віками ворожі йому безбожні й бездушні сили намагаються закувати його у невільницькі окови безвір'я. Та чи під силу ці намагання злих сил супроти нашого народу? Чи може взагалі хто здолати самого Бога?

Бог і його духові сили є вічними. Вічним є і наш народ, який широко й навіки-віківувірував у воскресіння Сина Божого, і охрестився в Його ім'я.

Від самого початку нового людського життя, яке прийшло з воскресінням Христовим, сили безбожництва, сили матеріалізму жорстоко переслідують тих, що повірили в Христову Істину й Правду. Ці переслідування тривають по сьогоднішній день.

Скільки мільйонів людей віддали своє життя за віру в Ісуса Христа? Ми не маємо на це питання точної відповіді. Знаємо, що були кострища, була боротьба зі звірами в римських театрах. Були підземні й надzemні катівні. Були походи армій проти народів, які увірували в Христа. Було багато чого нелюдяного і неймовірно жорстокого. І все це однаке не вгасило, не знищило справжньої віри. Вона живе, як і живуть ті народи, які вірують в Нього.

Багато довелось терпіти нашему народу за віру Христову. Навали за навалами безбожних сил були звідусль: з півдня, з півночі, зі сходу й захodu. Жертви не перерахувати. Гинув простий люд. Гинули жінки й діти. Гинули братчики і жінки міроносниці. Гинули освічені, свідомі свого українського походження люди разом із священиками, єпископами, первоєпархами-митрополитами. Гинули з вірою в Нього і Його науку.

У тих, що уникали передчасного фізичного знищення народжувались діти. Вони переймали віру своїх предків і зміцнювали її. Ніщо не змогло та й не зможе захитити віри у воскресіння Христове.

Один із великих синів України — Тарас Григорович Шевченко у воскресінні Христовому вбачав відродження рідної мови, воскресіння свого

народу: "Воскресну Я, Господь вам скаже, воскресну нині ради них — людей закованих моїх, убогих нищих... Возвеличу малих отих рабів німих, а на сторожі коло них поставлю Слово."

Слово було у Бога й Слово було Бог, — читаємо в Євангелії.

В сьогоднішні дні проти нашого народу, а зокрема проти його ідейних представників, відвічний ворог у своїх фортецях на півночі вигадав нові методи насилля й боротьби. Старі, як видно, виявились неефективними. Донедавна ще політично ненадійних цей ворог ув'язнював, нещадно катуючи. Тих, що зізнавались "у вині" засилали в сибірські каторги, концентраційні табори. Народами проклятий режим створив для таких жертв цілий "Архіпелаг Гулаг". А тих що відмовлялись зізнаватись "у гріхах", не каялись, розстрілювали на місцях. Та коли кати зрозуміли, що в такий спосіб їм своєї мети не досягнути, почали вигадувати нові кари. Вирішили, що в добу АТОМА, якщо не вдається стійких у вірі на свій лад переробити, то треба їм бодай мозок вихолосити. Для цього вони не завагались застосовувати найпередовіші досягнення науки, зокрема в ділянці психіатрії. Скрізь тепер повідкривано спеціальні центри психіатричного нагляду над тими хто критично ставиться до досягнень так званого соціалістичного будівництва, до керівників комуністичної партії, до марксо-лєнінських теорій, до діалектичного матеріалізму тощо.

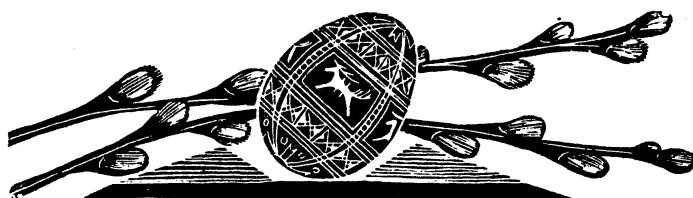
Всі села й міста України вкриті могилами вірних її синів і дочок, які життя віддали за віру Христову, за волю свою і ні від кого незалежне життя своєї батьківщини. А скільки загинуло на Півночі, Півдні, Сході й Заході?

І все ж, ані медалі, ані привілеї, ані найновіші методи обезмозгловання не можуть вбити і ніколи не вб'ють непохитно віруючої української людини. Вона знову й знову народжується з вірою у вічну Правду Божу, у воскресіння Христове, яке водночас є воскресінням самої України.

Радімо у день воскресіння Христового і в подальші дні!

І давайте спільно, в один голос, звернемось до Нього щиро благаючи: "Боже, прости нам гріхи наші, благослови наш народ на нове життя, щоб він вільний разом з вільними народами світу прославляв Тебе так, як Ти навчив його цьому."

З воскресінням Христовим — воскресає Україна!

О. ХАРЧЕНКО

П'ЄР ТРУДО В ТОРОНТО

У вівторок 29 березня 1983, в Торонто відбулася зустріч канадського прем'єр-міністра П'єра Еліота Трудо з представниками етнічної преси, радіо і телевізії. Починаючи від 12-ої години дня у розкішнім готелі Роял Йорк більше ста етнічних журналістів і коментаторів у неформальній, товариській атмосфері мали нагоду особисто говорити із головою канадського уряду та ставити йому різні питання. Наш прем'єр-міністер прибув на цю зустріч в присутності свого міністра багатокультурності Джіма Флемінга. Торонто, як відомо є справді різнонаціональне і багатокультурне місто.

Міністер Джім Флемінг повідомив про рішення канадського уряду призначити вдвічі більше фондів на різні багатокультурні програми. Вже цього фіiscalного року, 1983-84, бюджет на багатокультурність в Канаді збільшиться з восьми з половиною мільйона доларів до шіснадцяти мільйонів. Збільшення бюджету міністер пояснив тим, що нова канадська конституція запевняє збереження багатокультурності в Канаді, а тому рішення федерального уряду треба розглядати, як відповідний крок у тому напрямку.

— "Збереження і розвиток культур, поборення всяких перепон до всесторонньої участі в канадському житті та збільшення діялогу між всіма канадцями, без огляду на їхнє походження, якраз і є виявом багатокультурності," — заявив Джім Флемінг, і додав — "...збільшення бюджету є, свого роду, запорукою багатокультурних програм перед інфляцією та поширенням багатокультурності на різні сфери поточних важливих питань, як наприклад, расові відносини, освіта й виховання та жінки-імігрантки. Частина підвишки бюджету призначена на розвиток навчальних програм етнічних мов, книжок і допоміжних навчальних матеріалів та на вдосконалення вишколу вчителів етнічних мов." Потім міністер пояснив, що в сучасну пору в Канаді при вивчені етнічних мов, через обмаль, вживаються книжки і допоміжні матеріали неканадської продукції, а бажано, щоб та-

Зліва: Прем'єр-міністер Канади П'єр Еліот Трудо, міністер Багатокультурності Джім Флемінг і ред. Молодої України Л. Ліщина. В другому ряду ред. Батьківщини М. Королишин.

Фото Віри Ке

кі посібники в руках канадських школярів і студентів були заповнені канадським змістом.

На цій зустрічі канадський прем'єр міністер П'єр Трудо не виступав з окремою промовою, він лише розмовляв і знайомився з поодинокими редакторами, журналістами та коментаторами. За цю зустріч йому і міністрові Джіму Флемінгу подякував колишній голова Об'єднання Етнічних Журналістів у Торонто Йосип Кіршбаум. Він також висловив побажання, щоб канадський уряд побільшив вишкільну військову програму, яка дала б Канаді подвійну користь: Канада була б сильнішою країною у військовому значенні та мала б менше число безробітніх.

Тому що в Торонто виходять українські часописи і журнали, діють радіопередачі та телевізійна програма — у зустрічі з головою канадського уряду взяли участь українські редактори, журналісти і коментатори, які розповіли йому про страждання Юрія Шухевича в Радянському Союзі. Вони повідомили канадського прем'єр-мініс-

У 1932-1933 РОКАХ КОМУНІСТИЧНА МОСКВА ЗНИЩИЛА ШТУЧНИМ ГОЛОДОМ ПОНАД 7 МІЛЬЙОНІВ УКРАЇНЦІВ!

УКРАЇНЦІ! ВСІ НА ВСЕНАРОДНЮ ДЕМОНСТРАЦІЮ В НЕДІЛЮ 29 ТРАВНЯ 1983 Р. ЗБІРКА НА ПЛОЩІ БІЛЯ ОНТАРІЙСЬКОГО ПАРЛЯМЕНТУ О ГОД. 2-ІЙ ПО ОБІДІ

тра про арештантську камеру, що цілий тиждень стояла на площі Натана Філіпса біля міської ратуші в Торонто, щоб пригадати торонтянам і канадцям про тяжкі поневірняння Юрія Шухевича в радянських концтаборах, куди радянська влада запроторила його за те, що він відмовився засудити свого батька, головного командувача Української Повстанської Армії, генерала Романа Шухевича-Тараса Чупринку. Українські журналісти повідомили канадського прем'єр-міністра про тяжкий мученицький шлях, що його пройшов Юрій Шухевич. Коли йому було всього 15 років, його вперше засудили на 10 років концтаборів. Лише радянське правосуддя засуджує неповнолітніх на такі довги терміни. Після відбуття ув'язнення, в той день, коли Юрія мали звільнити, його знову арештували і засудили ще раз на десять років. У 1968-му році, після двадцяти років ув'язнення Юрія звільнили, після чого він ще мусів відбувати п'ять років заслання, де 1970-го року він одружився з Валентиною Троценко. Подружжя Шухевичів має двоє дітей. 1972-го року Юрія знову арештували і втретє засудили на десять років ув'язнення і п'ять років заслання. 20 березня біжучого року, як повідомляють з України, Юрія Шухевича мали б звільнити. Ходять чутки про те, що він осліп після операції в ленінградській тюремній лікарні. Але перед Юрієм ще п'ять років заслання, хоч згідно з радянським законом, він мав бути звільнений від заслання через стан його здоров'я.

Канадський прем'єр-міністер, будучи досвідченим політиком і дипломатом, уважно вислухав прохання українців допомогти Юрієві Шухевичу, про якого він мабуть вперше чув на цій зустрічі, але нічого конкретного не обіцяв зробити у цій справі, знаючи з ким він має до діла. Проте міністер багатокультурності Джім Флемінг, як виявилося, був добре обізнаний зі справою новітнього мученика України — Юрія Шухевича.

ВЕЛИКОДНЕ ПОБАЖАННЯ

З нагоди великих свят Воскресення Христового вітаємо Нескорений Український Народ на Рідних Землях, його одержимих борців за правду, волю і справедливість як для свого народу, так і для всього людства.

Вітаємо Українську Спільноту в діяспорі і проводи її церковних, політичних і громадських організацій та установ.

Нехай Воскресення Христове сповнить нас надією остаточної перемоги добра над злом, правди над неправдою, життя над смертю.

Нехай істина Христової перемоги скріпить нашу віру, сповнить нас радістю та переконанням, що наспів день Воскресіння нашої Батьківщини.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Президія Секретаріату
Світового Конгресу Вільних Українців

КОНКУРС 1983

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журнала оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть подані в наступнім числі журналу.

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журнала "Молода Україна" до 31-го грудня 1983 року, під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом мають бути подані в окремім конверті.

Центральний Комітет ОДУМ-у

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З ВЕЛИКИМ СВЯТОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

в і т а є м о

ОДУМІВЦІВ, НАШІХ ПРИХИЛЬНИКІВ, СПІВРОБІТНИКІВ,
ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ВСІХ УКРАЇНЦІВ В УКРАЇНІ
ТА ПОЗА НЕЮ СУЩИХ.

Центральний Комітет ОДУМ-у
Редакція і Адміністрація "М. У."

Микола ВІРНІЙ

ЧИ ЗНАЄМО МИ ЙОГО?

Широкі, неозорі степи Полтавщини — свідки багатьох битв за життя нашого народу: вільне і ні від кого незалежне.

Ці степи просякнути кров'ю вірних синів України: дружинників, лицарів низового братства, зокрема козаків великого гетьмана Мазепи, вояків армії Української Народної Республіки, волелюбних повстанців. На тих степах народжувались, гинули і знову народжувались продовжувати боротьбу за правду святую і землю вільну лицарі непоборного духу. Там народився і виріс один із них, ім'я якого ввійшло в історію, в списки безсмертних — Симон Васильович Петлюра.

Він народився в Полтаві*. Вчився в духовній семінарії. Співпрацював в "Літературному віснику", в Київській "Раді" та "Україні". Всі ці видання служили Україні, її народові. У Львові Симон Васильович стає членом Революційної Української Партії (РУП). Потім, він став членом Української соціал-демократичної партії, редактором її часопису "Слово". 1912 року, перебуваючи перед Першою світовою війною в Москві, Симон Петлюра організував і редактував журнал-місячник "Українська життя" російською мовою. Згодом він став урядовцем ЗЕМСОЮЗУ. А від 1917-го року перебував у перших лавах боротьби за волю і самостійність українського народу.

Революція висуває його все більше і більше наперед, на провідника, віддаючи йому нарешті долю майбутнього життя української нації.

Січень. Київ. Софійський майдан клекотить пррапорами. Тисячні маси народу. Це ж бо найрадісніший і найщасливіший день в сучасній історії українського народу: проголошення самостійності України.

Під час молебня з нагоди цього Свята Симон Петлюра стає на коліна і молиться.

Надаючи особливого значення Церкві в житті нашого народу він тоді писав: "У відносинах, у поширенні свого морального й іншого впливу на православні церкви держав, посталих на місці давньої Росії, така Українська Церква, як я хотів би в майбутньому недалекому її уявити, могла б так само допомогти зміцненню та впливові нашої державності, не кажучи вже про ті придбання, що цією дорогою і для своєї сили вона може осягнути".

Думаючи про державність свого народу Петлюра хотів бачити і Церкву його ні від кого незалежною. Звідси і його думки про Патріярхат Української Церкви: "Я певний, — писав С. В. Петлюра, — що ідея власного патріярхату, як найбільш доцільної ієрархічної форми в організації української автокефальної церкви, носиться в свідомості, чи може, напівсвідомості, наших церковних кіл, шукаючи лише стимулу для свого виявлення і кристалізації."

Автокефалія Української Православної Церкви, як відомо, була проголошена міністром уряду

Симон Петлюра

української гетьманської держави — професором Олександром Лотоцьким і узаконена декретом уряду УНР пізніше.

Ми згадали тільки деякі факти з життя Симона Васильовича Петлюри. Може ж не треба цих фактів згадувати, бо ж напевно всі ми про них знаємо. І водночас, ми можемо запитати самі себе, як свого часу зробив близький приятель Петлюри, видатний діяч, професор Максим Славінський: "Що ми знаємо про Симона Петлюру?" Запитався і зразу ж почав відповідати: "Неначе все, а разом з тим — нічого... Життя його, як великородня казка... Прийшов з безвістя народніх буднів, веселкою на обрію з'явився, загинув, та — не вмер... Жив і працював у нас перед очима. Не було в його житті романтики, ні загадковості, не було ні таємниць, ні обрахованості. Усі — приятели й вороги, товариші й противники його — бачили й знали, за що змагався він, яку мету перед собою мав, за що загинув..."

Історичний чин Петлюри був позбавлений персоналії — принаймі остільки, оскільки цього можна від людини сподіватися. Переводив той чин за

*) С. В. Петлюра народився 10-го травня 1879 року.

бурі та грози великої української революції; з нею він був органічно зв'язаний — й з нею до історії відійде.

Петлюра "такий самий" — й в часи "найвищої влади." Така сама простота й скромність, відсутність якогубудь жесту, така сама жертвеність й непохитність...

Лише... все — індивідуальне, вся персоналія на че без сліду зникла — потопталася в революційній державно-національній діяльності його...".

В 1913 році Петлюра випустив свою критичну розвідку під назвою: "Іван Франко — поет національної чести". Розкриваючи виняткове значення творчості поета, він усталює погляди на майбутню нашу визвольну боротьбу:

"... Франко... як ніхто інший з наших поетів... посідає особливу здібність заторкувати чутливі місця свідомості, як от сором, почуття національної гідності..."

Почуття національної чести... — мусять бути дорогим для нації, як кожній людині дороге почуття особистої чести, особистої гідності. Це почуття стоїть на варті вчинків, але одночасно в ньому тається й найсильніший психологічний стимул їх та переджерело... Тому... Франко, закликаючи до національної праці, говорить про те, щоб подвижники її "чесно послужили для матері службу", щоб метою цієї праці була "честь" разом із славою і щастям батьківщині. ...

З цього почуття чести виростають шляхетні змагання, активні прагнення і напружені діяльність, і разом з тим воно охороняє чистоту шляхів і засобів у боротьбі за добро батьківщини".

Боротьба за Вільну Україну мусить бути — моральною... Про це Симон Васильович говорив усе своє життя: і на Україні, і на еміграції перевіренаючи.

В листі, писаному за два тижні до смерті він знову говорить, про "моральну атмосферу", "моральний чотирикутник":

"Навколо гасла: Українська Народна Республіка — українська незалежна держава, об'єдналися всі справді активні сили нації в її боротьбі за незалежність. Тільки в моральній атмосфері, утвореній тією боротьбою, могли з'явитися світлі постаті поляглих, тільки на цьому ґрунті могла зродитися жива легенда дальшої нашої боротьби, що живе невмирущою в душі нації і ферментує її сили на нові виступи.

МОРАЛЬНИМ ЧОТИРОКУТНИКОМ — отим старокозацьким табором — поставимося ми в переходові дні нашої історії до всіх негідних наступів на нашу єдність та вірність випробуваним ідеям. Скупчимося один біля одного з готовістю взаємної допомоги і перестороги, — *I МИ ВИТРИМАЄМО ВСІ МИРИ И ПРОБИ* незалежно від того, чи вони походять з якогось інтернаціоналу чи від його клясократичного антиподу..."

ВІРНІСТЬ є основою не лише родинного життя. Вірність ідеям є підставою внутрішньої сили ширших громадських об'єднань до національної включно. Наша вірність тим ідеям, за які голови поклали незабутні лицарі збройної боротьби за

НЕРУХОМИЙ ФОНД ЖУРНАЛА "МОЛОДА УКРАЇНА"

Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журнала оповідання, статті, поезію.

Тепер фонд нараховує 3201.30 дол. що склали:

Федір і Надія Бойко	3.000 дол.
Колишня філія ОДУМ-у в Монреалі	201.30

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

українську державність 1917-1920 років, буде найкращою пошаною до світлої пам'яти їх, до великого чину їхнього життя...".

Кінець жовтня 1919 року — один з найтяжчих періодів боротьби за українську державність. Петлюра перебував переважно на фронти. Він писав до всіх, хто міг би допомогти. В листі до тоді впливового французького публіциста, політика Пелісьє, одного з небагатьох приятелів України Петлюра розповідає про дійсний стан речей:

"... Ми маємо багато ворогів, але через те, власне, скристалізувалась єдність волі нашого народу, через те ѹ запалало могутнім вогнем бажання нашої країни до власної суверенності. Під теперішню пору нашим найтяжчим ворогом є Деникін, який замість воювати з большевиками, обернув проти нас гармати й кріси, які отримав від Антанти; його старшини заявляють цілком одверто, що коли буде повалено Україну, вони вести-муть війну з Польщею і Румунією..."

... Ми не отримали жадної помочі... Траплялось часто, що нашим козакам бракувало патронів! І тоді приходилося їм класти свої голови в багнетній боротьбі з більшовиками! Примірі їхнього героїзму ѹ ті велики криваві жертви, які вони несли, це щось одиноке, нечуване в історії війни...

.... Три четвертини наших козаків без чобіт і одягу; однак їх дух не погас! Ми не маємо ліків; тиф десяткує ряди нашої армії, багато з ранених вмирає, бо немаємо ні медикаментів, ні білизни. А антанські держави, які проголошують високі принципи, забороняють Червоному Хрестові прибути до нас! Ми вміраємо, а Антанта, мов Пілат вмиває руки...".

Однак, навіть, як здавалось, у найбезнадійніші моменти боротьби в душі Симона Петлюри не зроджувались почуття відчая, зневіри, заламання, безнадійності.

На політичній параді 26-го листопада 1919-го року, коли багатьом здавалось, що вже прийшов "кінець", присутні почули щось зовсім іншого:

"Чи ми своєю боротьбою здобули для України щонебудь?... Так, наша боротьба в історії українського народу буде записана золотими буквами. Ми виступили на арену історії тоді, коли весь світ не знав, що таке Україна. Ніхто не хотів її визнати, як самостійну державу, ніхто не вважав

нашого народу за окрему націю. Єдиною боротьбою, упертою і безкомпромісовою, ми показали світові, що Україна є, що її народ живе і бореться за своє право, за свою свободу й державну незалежність. Ті, що легковажили наш рух, тепер побачили, що ми така сила, якої не можна не брати під увагу... Признаймося без гордощів і без зайвої скромності, що за час дволітньої нашої боротьби ми створили українську націю, яка й надалі активно боротиметься за свої права..."

Так говорив Симон Васильович Петлюра на Україні перед тим, як залишив її. Шість років пізніше, вже як політичний емігрант в Парижі, в одному із своїх останніх листів Симон Петлюра висловив свої погляди на обставини й ситуацію та вигляди на майбутнє:

"... У мене нема розчарування ні в нашему народові, — бо він є такий, яким його зробили обставини, часом сильніші від нього — ні в його здібності до самостійного життя, бо ця здатність буде розвиватись і зміцнювати його..."

Ситуація, в якій він опинився сьогодні, не є ні вічною, ні безнадійною... Змінити її до певної міри залежить й від напруження власних сил...

Коли ідеал наш ще не досягнено, то це ще не означає неможливості його досягнення... Ясно ж, що Акт 22-го січня 1918 року повстав ні з чого іншого, як з бажання нації воскресити традиції. Коли ж традиції в минулому перервалися Переяславським трактатом, так знаходили вони своє, хоч часове, воскресіння в часи Дорошенка, в часи Мазепи і нарешті ясно знов повстали вже в наші часи... А разом з цим воскресінням — колосальні процеси "віднайдення себе", поставлення себе, так би мовити, на певне місце в "часі й просторі" розвинення всіх галузів нашого власного політичного й духовного життя — розпочалися, і свідком цих процесів є не тільки ми, але й Європа..."

Симон Васильович Петлюра вважав, що одним з головних завдань політичної еміграції повинна бути об'єктивна й твереза оцінка минулого... й всіх причин, що до неї довели. Він з'ясовує це в своїх листах:

"...При тому стані національної свідомості і

дисциплінованості нашого народу, на якому застрав його в 1917 й 1918 роках, лише скоординованою акцією обох його частин — "наддніпрянців" й "галичан" можна було досягнути ідеалу державної самостійності. Цієї скоординованості не було в самому початкові боротьби... Обидві частини не дорошли до визнання єдиної керуючої волі, щодо того пляну й програми, по яких ця боротьба мусіла провадитись..."

Фактично ідея Соборної України була фразою, якою користувались для святочних промов, декларацій і з якої не уміли й не хотіли витягти обов'язуючих логічних наслідків.

Я знаю історію нашу, знаю силу нашого народу, — розпорощені, неспоєні, не підперті працею поколінь і віків і не роблю собі ілюзій щодо тієї тягlosti, з якою ідеал Соборної України може бути здійсненим, особливо коли взяти на увагу анальфабетизм наших політиків й провідників в справах міжнародних. Досвід показав, що українські політики не могли собі ради дати з ужиткуванням для добра України міжнародних чинників... Майже всі наши проводарі поставили карту на Центральні Європейські Держави, — ця карта була побита. "Перестраховки" політичної не було зроблено: бо не змогли і не зуміли, як це зробили поляки та чехи, використати впливу Англії та Америки...

Стратегія національної боротьби, як і боротьби військової вимагає: БИТИ В ПЕРШУ ЧЕРГУ ПО ГОЛОВНОМУ ВОРОГОВІ, з другорядним потім можна раду дати.

В своїй діяльності я керувався думкою, що таким ворогом була і буде Московщина. Це ясно кожному, не засліплениму місцевим патріотизмом...

Щоб спасти ситуацію — і мені і моїм політичним однодумцям нічого не залишилось, як забезпечивши себе від Польщі, спробувати боротись проти Москви... Настрій на Україні цьому сприяв... на жаль і тут міжнародні обставини були проти нас: поляки зрадили... Зброї ми не могли в Європі дістати...

Я певний, що історія виправдає правильність обраної мною лінії, як виправдала вона Хмельницького за трактат під Зборовим, хоч народня поезія і посылала на адресу великого гетьмана побажання, щоб "перша куля його не минула".

1925-го року в Парижі розпочалось видання ідеологічного тижневика У. Н. Р. — "Гризуб". В програмовій статті Симон Петлюра окреслив ідею української державності такими словами:

"В українську державність ми віруємо, українську державність ми ісповідуємо, — в її неминучості ми переконані.

Для нас вона є до певної міри живою реальністю, бо ідею її ми носимо в серці, бо її духом, потребами овіяні все життя..."

Ще не затих гуркіт "рідних гармат" недавньої боротьби за нашу державність... Ще не засохла свята кров, пролита мучениками й лицарями її, ще не розвівся той дух боротьби, що піднімав вірних синів нації на велике діло і поведе знову їх за собою, щоб допrowadити до кінця розпочатий віками національний чин... Дух цієї бо-

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

В ТОРОНТО Й ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блюр коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

ротьби овіває націю і нас, частину її, що перебуває на чужині... Ми занадто шануємо ціну крові, яку пролили наші незабутні лицарі... щоб не схилитися перед їхніми могилами і не додержати тих заповітів, що їх вони... переказали нам: виразні ці заповіти — **ДЕРЖАВА ВИЩА НАД ПАРТИІ, НАЦІЯ ВИЩА НАД КЛЯСАМИ...**"

Симон Васильович Петлюра вважав, що свято державності повинно бути впершу чергу святом тих, хто за державність боровся. Нехай нам буде вільно додати, що й тих, які за ту державність продовжують боротись ділами й словами.

Головний Отаман наголошував "нашу моральну вартість" бути достойними того свята і закликав:

"... В день свята української державності встають передо мною постаті лицарів і мучеників великої ідеї.

Тих, хто життям своїм заплатив за свою віру в неї.

Тих, хто найдорожчим скарбом засвідчили віданість батьківщині.

Тих, що власним чином крові й праці, гарячого патріотизму і виконання обов'язку, умінням — для одних слухатися і для других наказувати, а обом разом коритись вищим наказам нації, через її вождя переказаним, розпочали нову добу в історії України.

Тих, що створили спільним чином свого життя найкращу легенду нації — легенду збройної боротьби її за своє право жити вільною й державно-незалежною.

Тих, хто заслужив право на те, щоб стати незабутнім в історії України, хто зв'язав її величне минуле з світлим майбутнім і переказав нам та прийдешнім поколінням, великий заповіт: національної помсти та недовершеного чину.

Шлях звільнення кожної нації густо кропиться кров'ю — ворожою і рідною... Кров пролита для цієї величної мети не засихає... Тепло її все теплим буде в душі нації, нагадуючи про нескінчене і кличучи на продовження розпочатого.

З цим почуттям завжди переживаю я свято нашої державності. Воно зв'язується у мене з дорогими — незабутніми образами тих, хто дав нам право його святкувати, подібно до того, як величаві мелодії нашого гімну, що в цей день здаються особливо урочистими, а СЛОВА — **ОБОВ'ЯЗУЮЧИМИ**, — все зливається з передсмертним стогнанням тих, чий дух тоді тільки повірить в щирість й поважність нашого святкування, коли ми не словами — співами, а **ДІЛАМИ ДОКАЖЕМО НАШУ МОРАЛЬНУ ВАРТИСТЬ БУТИ ДОСТОЙНИМИ СВЯТА.**"

Симон Петлюра вірив у державність, яка, на його погляд, мала б означати цілковиту незалежність. І наче заповіт ззвучать його слова в останньому листі написаному за тиждень перед смертю до тодішнього Голови Ради Міністрів У. Н. Р., тепер вже покійного — Андрія Лівицького:

"... "Петлюру", коли ходить не про особу, не так легко знищити, як думають росіяни, і спинити природний розвиток національної свідомості провокаційними заходами федерації ледве чи пощастиль росіянам. Як реальний політик я знаю, що в остаточному моменті справа федерації чи

самостійності України вирішуватись буде підрадунком організованих сил нашої нації, як політичних, так і військових. Коли це питання буде вирішуватись за моє життя і за моєю чинною участю, то я все робитиму, щоб до цього моменту українська армія мала десятки тисяч гармат і сотні тисяч рушниць..."

Коли ж у проводирів українського народу в рішаючий момент не буде технічних засобів, тоді як такими володіють росіяни, то в цих умовах, звичайно, Україну можуть зфедералізувати."

Щиро вболівав Симон Васильович Петлюра справами української еміграції і багато писав про її завдання.

Вже в 1923-му році, тобто майже безпосередньо після закінчення військової боротьби за українську державність, він видав броштуру під наазвою: "Сучасна українська еміграція та її завдання". Програма, яку тоді накреслив Головний Отаман, не стратила свого значення і по сьогоднішній день:

"Українська еміграція є органічною інтегральною частиною цілого українського народу, що під чужою владою перебуває..."

Не марнотратним, не яловим повинно бути життя і перебування нашої еміграції поза межами Батьківщини, а повним глибокого змісту та пожиточних наслідків для рідного краю...

Зазначимо тільки, що закон розподілу національних сил поклав на нас — тих, що живуть тепер на чужині, — певну пайку праці, яку тільки ми — і більш ніхто — й можемо виконати. Вона полягає в бережному плеканні державних традицій, здобутих під час кривавої боротьби, в утворенню та розбудові культурних цінностей, потрібних для нашого всебічного звільнення..."

Ми навели тільки деякі з багатьох думок, висловлених свого часу **ТИМ**, кому велика революція віддала долю майбутнього життя українського народу.

І знову напрошується те саме питання: **ЧИ ЗНАЄМО МИ ЙОГО?**

Мусимо щиро, не червоніочи, і не ховаючи очей, відповісти, що **НЕ ЗНАЄМО**. А знати треба, особливо тим, на кого надіяється він і на кого покладає надію наша нація. А це стосується всіх нас і народжених ще на рідних землях, і народжених уже в країнах поселення, на еміграції. Пізнаючи його, ми пізнаємо ті помилки, які він заповідав нам не робити в майбутньому, бо ж останнього слова про належне місце України серед вільних народів і держав світу ще не сказано. А щоб воно було сказане так, щоб задоволити прагнення поколінь і нашої багатолюдної нації, раз і на завжди, то в цьому наша **МОРАЛЬНА ВАРТИСТЬ** може відіграти неабияку роль, якщо не вирішальну. Очевидно, якщо наше життя буде "не марнотратним, не яловим..."

**ЯК Ви не допоможете своїм дітям,
ніхто за Вас того не зробить!**

Д-р А. ЛИСИЙ

Лев Пилипенко

ДЕНЬ МАТЕРІ

Згідно традиції в цій країні день матері відзначається 11-го травня ц.р. Живемо тепер в часах, коли стаються значні соціальні зміни в суспільстві. Ці зміни не оминули і жінок, які вже довгі роки ведуть змагання за т.зв. еманципацію, тобто рівність в правах з чоловіками. Часом ці змагання ведуть до цілковитої абсурдності. Жінка, змагаючись за "рівність" та досягши її, разом з цим губить щось багато більш важливіше: уміння бути матір'ю.

В "Українському голосі" за 16 січня 1982 була надрукована стаття Ярослави Мандюкової під заголовком "Чи еманципація принесла жінці щастя?" Зупинившись на певних позитивних наслідках боротьби за рівновартість, авторка звертає увагу на негативи, які часто приходять з дослідженням у цім змаганні.

Вона, наприклад, твердить, що якщо жінка, маючи родину, залишає її і йде працювати, вона робить велику помилку. Заробітня платня ніколи не буде достатньою винагородою і не замінить того, що вона тратить. Бо такий крок дискваліфікує її як дружину, матір і господиню. Якщо вона працює поза домом ставить вище, ніж в родині, тоді ціла родина підупадає. Головною працею жінки в родині є виховання дітей. Коли жінка є фізично виснажена працею, вона, повертаючись додому, вже не може приділити потрібну увагу своїм дітям, не може дати їм теплу материнську опіку, часто навіть будучи подразненою чи поденервованою. А це впливає на добре виховання дітей та на спокій в родинному житті.

Отже, доки жінка не зрозуміє, що материнство є найвищим привілеєм, який існує на світі, а не ярмом фізичної конечності, доти вона не буде вдоволена, а тим більше щаслива. Ми повинні відкинути хибкий погляд, буцімто становище господині дому та матері є чимсь меншевартним, ніж становище вчительки, урядниці і т. п.

Справжня мати і справжня господиня мусить мати більше знання, ніж має його жінка з вищою освітою. Вона повинна: 1) знати біологію, мусить бути свідома того, що від стану її фізичного та морального здоров'я залежить здоров'я майбутнього покоління, 2) мусить знати гігієну, щоб охороняти своє і своїх дітей здоров'я; 3) педагогію, щоб виховати дітей; 4) психологію, щоб зrozуміти стан душі своїх дітей; 5) мати мистецькі нахили, щоб могла вліти в молоді серця любов краси, охороняти їх від низьких інстинктів; 6) мати такт і хист досконалого духовного провідника, який уміє виробляти характери.

Збираючи це все, приходимо до висновку, що тільки родинне життя дає жінці справжнє вдоволення і щастя, але дає його тільки тоді, коли вона в подружньому житті старається виповнити як слід всі обов'язки, зв'язані з ним.

МАРШ МОЛОДІ

*Щоб позбутись журби, всі ставаймо в ряди
Під небесно-блакитний свій прапор
І крокуймо вперед до одної мети —
Розгромити ворожий нам опір.*

*Україна для нас наймиліша,
Звільнити народ — це наша мета:
Смерть в бою є для нас приемніша,
Ніж носити ворожі пута.*

В нас одно із завдань — час позбутись скитань

*До мети прямувати без упину:
У запеклих боях всенародних повстань —
Визволяти свою рідну Вкраїну.*

*Україна для нас наймиліша,
Звільнити народ — це наша мета:
Смерть в бою є для нас приемніша,
Ніж носити ворожі пута.*

*Час до бою настав, не спинить наших лав,
Жага волі у нас непоборна.
Ми шукаєм в житті не потіх і забав,
Бо чека нас Вкраїна Соборна.*

*Україна для нас наймиліша,
Звільнити народ — це наша мета:
Смерть в бою є для нас приемніша,
Ніж носити ворожі пута.*

*Допоможе ще Бог нам здобути перемогу —
Окупанта зломить у колінах.
І тоді між степів, злитих кров'ю дорог
Розцвіте наша славна Вкраїна.*

*Україна для нас наймиліша,
Звільнити народ — це наша мета:
Смерть в бою є для нас приемніша,
Ніж носити ворожі пута.*

Такі думки авторки цієї статті. Якому чоловікові вони не сподобаються?

Рахуючись з можливістю, що за передрук цих думок редакція "Молодої України" може бути обвинувачена в чоловічому шовінізмі, ми все ж їх відрукували і разом з цим бажаємо всім нашим читачам-матерям гарного і радісного "Дня Матері"!

Л. ЛІЩИНА

НА РІЧНІ ЗБОРИ ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

В неділю, 10-го квітня на річні збори оселі "Україна" біля Лондону, Онтаріо я їхав з Торонто з Олександром Харченком і Миколою Балдецьким. Як тільки виїхали з міста, Сашко пустив магнітофонний запис з останньої одумівської радіопрограми, що він накрутів. Пів години в авті лунав його мужній голос, а Микола і я були змушені слухати.

День був цікавий. Сизі хмари низько висіли над землею. Майже торкали верхів'я дерев. Тут і там пропивалося сонце і освічувало шматки землі.

Пізніше Сашко мріяв про Олімпіаду 1984 в Каліфорнії та як організувати туди подорож одумівців. Микола говорив про можливості влаштування виступів "Веснянки" в Флориді.

Як проїхали біля ста кілометрів я зауважив що стрілка яка вказує на кількість газоліни в авті не рухається. Сашко, у притаманний йому спосіб, спокійно відповів що показник не працює і що він не має уяви скільки в баку газоліни.

Обід на оселі для присутніх членів був о першій годині. Борщ, як і завжди, був знаменитий. Торонтяни, яких було біля 20 осіб мали по дві тарілки.

Збори були ділові, звіти директорів корпорації — суттєві і короткі. Було видно що дирекція працювала сумлінно, а її рішення пов'язані з розбудовою чи поліпшенням оселі були добре обдумані, правильні. Із фінансового звіту присутні довідались що чистий прибуток за рік був 47,295 дол. Голова дирекції Борис Яремченко у своєму звіті підкреслив що хоч прихід і дуже поважний, економічний застій країни мав негативний вплив на комерційну діяльність оселі.

Запити і дискусія над звітами були обширні і в загальному скеровані як допомогти молоді що приїжджає на табори. Референт тaborів, І. Данильченко ствердив що найбільш успішним табором в минулім році був кобзарський. На нім було

понад сто осіб учасників і команди. Присутні уповноважили дирекцію допомогти таборам сумою 2000 дол. Ці гроші правдоподібно будуть зурожиті для виховників чи інструкторів.

На пропозицію голови контрольної комісії М. Співака збори одноголосно ухвалили довір'я діючій дирекції, а пізніше було добрено нових директорів оселі. Фотографія із членів дирекції буде поміщена в цім журналі як тільки отримаємо.

Після зборів довелось переконувати Сашка щоб налив газоліни. Тоді поїхали до Торонта. По дорозі говорили на різноманітні теми. З цікавіших, знову порушили йти чи не йти на виступи мистецьких ансамблів з України. Результат розмови більш-менш був слідуючий. Відповідь не є звичайне так або ні. Сам факт що Валентин Мороз пішов на виступ "Кобзи" в Торонті минулої осені, а Святослав Караванський закликав щоб не йшли вказує на складність ситуації. Обидва вононі українські патріоти, донедавна в'язні советських концентраційних таборів. Їхня нескореність супроти Москви безсумнівна. Потрібно щоб українська преса, без емоцій подала всі позитивні і негативні сторони таких зустрічей і залишила вибір на сумління самих людей.

Збори і подорож були приємні, цікаві.

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповнити авті бензиною.

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні окazii.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

ВІДЗНАЧИЛИ ЮВІЛЕЙ ОДУМ-У

Ансамбль "Кобзарі" під час виступу на ювілії.

Всі фотографії Василя Корженівського.

В суботу 5 березня, 1983 р., в чудово прикрашений залі української православної церкви св. Юрія в м. Ст. Катеринс, Онт., ОДУМ відзначив своє 30-ти ліття та 10-ти ліття юного ОДУМ-у ТОП-у величавим бенкетом і забавою.

На цей бенкет прибули не лише місцеві гості, але й з дальших міст, як Торонто, Ошава, Брафало, не шкодуючи свого дорогочного часу і видатків. Гості заповнили всі столи, які були в залі. Столи були прикрашені жовтими і блакитними кольорами.

Розпочалось святкування коротенькою промовкою голови ТОПу в м. Ст. Катеринс п-на Головаша Дм., після якої він попросив місцевих бандуристів "Кобзарі", під керівництвом п-ні Оксани Метулинської, виконати кілька музичних точок. Гарно одягнені в українські строй, з бандурами в руках, вони чудово виконали гімн ОДУМ-у "Ми об'їхали землю навколо..." і кілька українських народних пісень. Особливо сподобавася глядачам жартівлива народня пісня "Ой куди ж ти їдеш Явтуше?" — у виконанні Надії Гаврилюк і Юрія Метулинського.

Після такого музичного виступу, бенкет почався молитвою, яку перевів духовний опікун ОДУМ-у в Ст. Катеринс отець М. Критюк. Вечеря була дуже смачна, приготована жінками-топівцями під вмілим керівництвом п-ні Марії Філенко.

Коли вечеря вже закінчилась, то далі ведення програми перебрав другий заступник голови ТОПУ-у і референт юнацтва п. М. Метулинський. Він представив гостей за головним столом і просив іх до привітів, як також присутніх представників від різних організацій.

Привіти склали: Захарчинський Ст. — від ТОП в Ст. Катеринс, Данильченко І. — від Головної Управи ТОП на Канаду, Педенко В. — від Ц. К. ОДУМ-у, Харченко О. — від Коша Старших

Виховників ОДУМ-у і від імені журнала "М.У"., Родак П. — говорив, як голова ТОП-у в м. Торонто і як представник Українського Братського Союзу, Снігур Євген — від СУМ-у в Ст. Катеринс, панна Коніт Леся — від Пласти в Ст. Катеринс, Кухар Мих. — від МУНО в Ст. Катеринс, Головаш М. — від православної громади св. Юрія в Ст. Катеринс він же і голова цієї громади, Оксана Метулинська — як мистецький керівник ансамблю бандуристів ОДУМ-у "Кобзарі" в Ст. Катеринс. Вона розказала про свою працю з одумівцями, про випуск патефонної платівки

Надія Гаврилюк і Юрій Метулинський виконують українську жартівливу пісню "Ой куди ж їдеш Явтуше?"

Дмитро Головаш про-
мовляє.

Зліва: Іван Даниль-
ченко, Галина і Віктор
Педенки, Олександр
Харченко, Дмитро Го-
ловаш, Микола і Оксана
Метулинські, о. М.
Критюк і Петро Родак.

силами місцевих бандуристів, про поїздки і участь бандуристів у різних святах, концертах відзначеннях і т. д., та про труднощі зв'язані з цим. Хто цієї роботи не робить, тому тяжко зрозуміти, яку велику відповідальність, самопосвяту треба брати на свої плечі, працюючи в ділянці мистецького виховання.

Взагалі, всі промовці підkreślували про великий вклад організації ОДУМ в збереженні українських мистецьких традицій на чужині та про активну участь в розбудові українського національного життя. За це організації ОДУМ належить велика честь і слава.

В заключному слові голова ТОП-у Головаш Дмитро подякував усім представникам за гарні при-

віти, а всім численним гостям за їхню участь на цьому одумівському святі та просив тепер всіх приємно забавлятись під звуки чарівної музики оркестри "Коломія".

Після молитви, яку проказав о. М. Критюк, розпочалися танці, що продовжувались до пізньої ночі. Під час танців нагороду щасливців одержали п-во Головачі. М

Фінансово бенкет і забава пройшли успішно, з чого для журналу "М. У." виділено 30 дол. Також від себе подарували для "М. У." Микола і Клавдія Гаврилюк 50 дол. та Микола і Маруся Філенко 25 дол.

Присутній

ЗУСТРІЧ

ОДУМ-У

З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ У 1983 РОЦІ

від 2-го до 4-го вересня

на оселі ОДУМ-у

в Лондон – Дорчестер – Канада

О. КЛЕПАЧ

ПОЛТАВСЬКИЙ ВЕЧІР

У Клівланді вже ввійшло у традицію щороку влаштовувати Полтавський Вечір. Як і попередніми роками, підготовку до Полтавського Вечора цього року провів спеціальний комітет, який відповідно розповсюджив квитки і рекламу та підготував мистецьку частину. Склад цього комітету такий: Іван Мілько — голова, Олександр Клепач з дружиною — фінансовий секретар, Іван Яременко з донькою — касир, Віктор Мигаль з дружиною — відповідальний за мистецьку частину, та члени комітету — Олекса Кубіцький з дружиною і Люба Настонова. Тут треба згадати всіх тих полтавців і неполтавців, які рік-річно допомагають нам влаштовувати Полтавські Вечори, за що їм належить щира подяка. Полтавський Вечір у Клівланді влаштовується вже вісім років, і ми повинні тримати цю хорошу традицію, і згодом передати її молодшому поколінню.

На превеликий жаль ми втратили двох членів комітету, а саме: Олексу Капустенського та Дмитра Мотрича, які відійшли на вічний спочинок. Нехай американська земля буде їм легкою! Вони хотіли спочити у рідній, полтавській землі. Їх ми ніколи не забудемо.

Треба зазначити, що цей і попередній комітет Полтавського Вечора прибути призначали на добре цілі. Наприклад на фонд будови пам'ятника митрополитові Липківському послано \$2200.00, на Православну оселю — \$870.00, на будову Культурного Центру і Православної Семінарії у Баунд-Бруку \$3569.00, на оселю "Україна", в Лондоні та на журнал "Молода Україна" \$1500.00, на школу українознавства — \$3675.00, на катедру святого Володимира — \$1539.00, на наглядний фонд — \$1265.00, та цього року на "Молоду Україну" — \$100.00.

Офіційно Полтавський Вечір відкрив голова Іван Мілько, привітавши гостей за почесним столом, між якими сидів і "наймолодший" полтавець Корній Галат, якому сповнилося дев'яносто три роки. Отець Ганкевич прочитав молитву, а потім Іван Мілько згадав визначних полтавців і мучеників з інших українських земель, замордованих комуністами на Соловках, на будівництві Біломор-Каналу і по інших конц-таборах московської імперії.

Однохвилиною мовчанкою вшанували тих, що відійшли у вічність. Після вечері отець Е. Богуславський прочитав молитву, а потім почався концерт, яким керував Віктор Мигаль. "Червона Калина" під керівництвом Ліди Середи проспівала чотири пісні. Відома співачка в Європі Наталка Носенко з Детройту та наш співак і диригент Яків Сідельник виконали декілька арій із опери "Запорожець за Дунаєм", за що присутні нагородили їх гучними оплесками. Українські підприєм-

ці нашого міста подарували картину "Гайдамаки на конях", що її, разом з іншими речами було розіграно в лотерею. Присутніх на Полтавському Вечорі було яких 350 осіб.

На забаві було більше людей, бо молодь вирішили впустити на забаву безкоштовно. Із такого рішення всі були задоволені, бо і батьки і діти

На Полтавськім Вечорі в Клівланді.

мали можливість водночас розважатися і забавитися в тій самій залі, під звуки оркестри М. Колдуна. Комітет цією дорогою складає щиру подяку всім, хто своєю присутністю чи якоюсь іншою допомогою спричинився до успіху цього Полтавського Вечора.

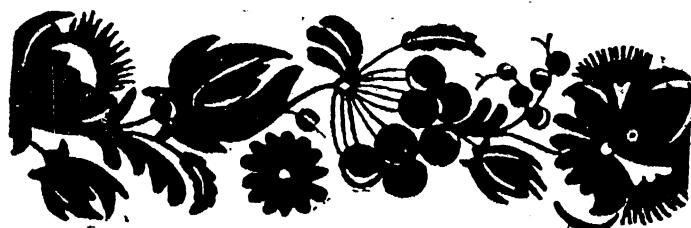
РАДІОПЕРЕДАЧА ОДУМ-У ЧІКАГОВ РІЧНИЦЮ ГОЛОДУ 1933 РОКУ

В неділю 13 квітня 1983 року філія ОДУМ-у Чікаго присвятила свою місячну радіопередачу п'ятдесятирічниці штучно створеного Москвою голоду 1933 року в Україні. Цю передачу провела Раєя Карасейчук, яка є членом ансамблю бандуристів ОДУМ-у. Жертвам голоду присвячено також "Марш України" слова до якого написав Іван Багряний, а музику Григорій Китаский у виконанні капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка. Про голод в радіопередачі ОДУМ-у говориться так:

Цей голод є найбільш замовчуваною трагедією українського народу в Советському Союзі. Не багато про нього говориться й тут на Заході. Вже давно викрили там культ особи, Сталіна, а про голод 1933-го року, як один з його злочинів не згадується. Голод залишається й далі бути на нерозплаченому рахунку Москви. Голод 1933 року не був стихійним лихом. Він стався в наслідок свідомих потягнень і заходів влади з Москви. Ахітекторами голоду були насамперед Сталін, Каганович, Молотов та інші відомі дорадники Кремля. До масового голоду дійшло в наслідок силуваних змін в сільському господарстві. Уряд думав, що малі господарства селян, що самі обробляють свою землю, не можуть дати державі потрібної кількості продукції. А от великі об'єднані господарства, під їх контролею, забезпечать, харчами і державу й буде ще зерно на вивіз в інші країни. Крім того колективізація, казали воїни, потрібна й для того, щоб визволити бідних від експлуатації багатими і куркулями. Радянська влада називала куркулями заможніших селян та тих, що не прихильно ставилися до комуністичної влади. Проводячи колективізацію, загонення селян в колгоспи, комуністи поділили селян на бідняків, середняків, куркулів і підкуркульників. На селян, одноосібників, що не належали до колгоспу, наклав уряд великі податки. Селяни страждали їх сплачувати, але уряд накладав ще додаткові податки. Дехто старався і ті заплатити, але більшість не мали змоги. До таких селян, що не мали чим уже платити, приходили активісти, списували все збіжжя та майно в хаті та забирали з собою. Серед зими викидали надвір всю родину з їх власної хати. В початковій стадії колективізації, розкуркулених вивозили на примусове поселення переважно в північні райони, на Соловки та в інші міста в Азії.

Розкуркулювання та колективізація це була справжня війна проти селянства. В кінці 1932-го року більшість українських селян були загнati в колгоспи, колективні господарства. Москва наказала 20-го листопада 1933-го року припинити видачу хліба на трудодні, відроблені в колгоспі дні праці, вже й колгоспникам, до того часу, поки колгоспи України не виконають, неможливої до виконання, накладеної на них норми здачі хліба. Крім того Москва наказала відбирати від українського селянина видане їм зерно та інші харчі. Щоб цей наказ був переведений в життя, Москва

призначила своїх людей, у переважаючій більшості не українців, комуністів та комсомольців з Москви та Ленінграду. Ці "старші брати" разом з активістами сіл, з ковіньками в руках ходили від двора до двора, шукали в хатах та на городах за захованими харчами. Все знайдене забирали з собою. Люди без харчів почали голодувати. Голод 1933 року штучно створений Москвою забрав понад сім мільйонів жертв. В той трагічний 1933-ий рік комуністичні влади було байдуже хто гине в Україні. А помирали з голоду бідні, пролетарі, від імені яких, і для добра яких, протендували вони діяти. Від голоду гинули не якісь там вороги, багачі яких на Україні не було, а як і були то вони були чужі-пришельці, а в першу чергу менше пристосовані до боротьби за життя — це діти, жінки, та старші люди, — українське селянство. Точасно числа жертв голоду ми не знаємо. Але статистика перепису з 1926 та 1939-го року показує, що за ті тринаццять років зменшилося українців на понад три мільйони. А нормальню з року в рік людей в Україні не зменшувалося, а збільшувалося. З голоду в 1933 році згинуло понад сім мільйонів українців. Вічна пам'ять українським селянам і усім іншим, що загинули квою 1933-го року.

МИКОЛА БОЙЧУК

ВЛАСНИК

HOLIDAY INN of SOMERVILLE

US ROUTE 22 (E. Bound), Bridgewater N. J. 08807

Тел. (201) 526-9500

Зручно з Ньюарку, Нью Йорку і околиці.

Вигідні, модерні, просторі, привабливі

ПРИМІЩЕННЯ

для

весіль, хрестин, банкетів, поминок, громадських імпрез, товариських зустрічей.

МИРОСЛАВА

ВЕСНА ЗИМОЮ

Торонтська філія ОДУМ-у осягнула свою довголітню мрію. Члени філії вже довгими роками обговорювали можливості використати зимову пошу — і зорганізувати поїздку в північне Онтаріо, в околиці Колінгвуду, де можна вправляти лижний спорт, та особливо винайняти шале (*chalet*). В 1982-ому році, член нашої управи придбав бюро подорожей. Нарешті ми мали можливість ширше і докладніше обговорити і заплянувати таку поїздку. При цій нагоді складаємо щиру подяку Петрові Критюку, за його старання і поміч в здійсненні нашої поїздки, яка відбулася від 4-го до 6-го березня 1983 р.

Якщо ви коли небудь бували під час лижного сезону в тій околиці, про яку йде мова, то ви напевно знаєте, що там є багато руху, та людей. Канадці дуже цікавляться лижним спортом. Тому що ця околиця є гориста і лежить всього 90 миль від Торонто, вона є дуже популярна. Знаючи це, ми мусіли замовити шале (восьмикімнатний розваговий будинок з розваговою залею) кілька місяців наперед. Всі сподівалися, що на початку березня ще буде досить багато снігу, щоб всіх лижварів задовольнити. Ми не сподівалися вищої температури ніж 30 градусів Фаренгайта, а на наше щастя, температура того вікенду була між 50-60 градусів.

Деякі спуски (*ski runs*) були на три четверті наскрізь снігом робленим машиною, отже були відкриті для лижного спорту. Найзавзятіші із наших лижварів, а між ними й голова Канадського Коша, вирішили попробувати спускатися з гори, і на їхнє задоволення, вони заощадили по 18 долярів, бо їх на гору підняли ліфтами безкоштовно. Решта товариства розважались хто чим міг.

Шале ми винайняли в Тирольському селі, де можна грati в теніс, їздити верхи на конях, тощо. Дехто користувався цими вигодами. Інші відпочивали, читали, грали в карти, опалювалися, варили обід а деякі парилися в лазні (*sauna*). Шестеро з нас о 2-ій годині по обіді, почали грati дуже цікаву та популярну гру, в Канаді, — "Trivial Pursuit". На протязі цілого дня, аж до 8-ої години вечора, учасники цієї гри мінялися і майже кожен мав можливість випробовувати своє знання. (Рекомендую нашим американським читачам слітити за цією грою, бо скоро появиться в Америці).

Біля Шале одумівське авто, третє від переду, засяяло не в снігу, а в болоті.

Колінгвуд, Онт., 6 березня, 1983 р.

Хочу розповісти про нашу вечерю. Вирішили приготувати щось легке, смачне й дешеве та щось таке, що всім подобається. Вибір випав на чілі із зеленою салатою. Харчі купили раніше. Почали варити чілі біля 6-ої години вечора. Обидва наші кухарі — досвідчені "шефи" — Павло Лисик та Василь Тимошенко. Хлопці добре приготували головну страву — чілі. Дівчата припalo приготувати зелену салату. Помили й порвали салату. Все, що залишилось зробити, це лише полiti приправкою. Виглядає легко. Але через маленький випадок — шкляний посуд із приправкою, упав і розбився. Вся приправка пропала! На великий жаль ми не купили ні олії ні оцту, бо не було потреби. Неможливо подавати салату без нічого. Дівчата скренько прибрали калюжу приправки, та почали витягати продукти, з яких можна зробити саморобну приправку. Трошки цибулі присмажили, грибів, солі, перцю та сметани. На наше здивування салата була така смачна, що ми її всю поїли. Дівчата сподіваються, що скоро в харчових крамницях можна буде купити "одумівську" приправку для салати.

У Тирольському шале відбулися також і річні збори Торонтонської Філії ОДУМ-у. Демократичним голосуванням, без зайвої витрати часу,

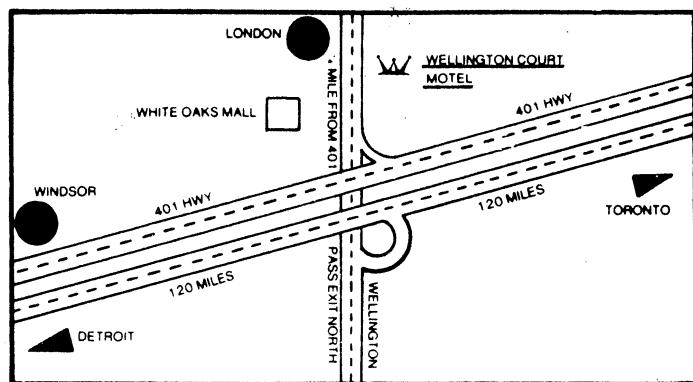
ЗРОБІТЬ ПРИЄМНІСТЬ і користь

Вашим дітям — пошліть їх літом
на один із таборів ОДУМ-у!

30 присутніх одумівців вибрали слідуючих осіб до нової управи: Таня Дрозд — голова, Петро Критюк — 1-ий заступник голови, Оксана Шевченко — секретар, Віра Харченко — фінансовий референт, Петро Лемеза — спортивний референт, Богданка Матус — заступник спортивного референта, Наталка Сандул — референт зв'язків, Людмила Критюк — господарчий референт. Обговорили плян праці на майбутнє.

Є один член у нашій філії, якому просто не везе. Поїхав на одумівську зустріч в Америку, і дах з його авта зник. Цього разу, під час поїздки в Колінгвуд, його авто застягло в калюжі. Чезрез обов'язки на праці він не міг приїхати вдень. Не знаючи околиці, та не бачучи добре бо було дуже темно, якось заїхав у величезну калюжу. Пробував виїхати, але все що він міг зробити, все глибше й глибше застягти, при тому всіх нас Він так забрудився в болоті, що коли скинув чевики і шкарпетки, його ноги були такі брудні, побудивши. Вирішив попробувати виїхати вдень. немов він ходив босоніж по болоті. Наступного дня він зустрів доброго чоловіка, який своїм невеликим вантажним автомобілем допоміг витягти авто з болота.

Ми дуже весело та приємно провели час. Співали українських пісень під звуки славної оркестри "Соловей", танцювали польки та гопака, жартували і розважалися. Рекомендую іншим філіям організувати подібні поїздки. Запевняємо тих членів нашої філії ОДУМ-у в Торонто, які пропустили нагоду цього разу поїхати "на лижі" — що наступної зими, коли буде більше снігу, ми повторимо такий вікенд.

WELLINGTON COURT MOTEL

ОЛЕКСІЙ і МАРІЯ МАКАРЕНКО

власники

1078 Wellington Rd. So. off Hwy 401
LONDON, Ont. N6E 1M2 — Phone (519) 681-1050

ДОБРА ОБСЛУГА, ПРИВІТНА
АТМОСФЕРА.

У ПАМ'ЯТЬ ЄВДОКІЇ БУШТРУК

У світлу пам'ять Євдокії Буштрук, яка упокоїлась 21 квітня, 1983 р. в Торонто, Канаді, Раїса Садова і родина Логин склали на пресфонд журналу "Молода Україна" 50 дол.

КОНКУРС ЛІТЕРАТУРНОГО ФОНДУ СЛ. П. ЛЕСІ ДЗЯДІВ-КУЛЬЧИЦЬКОЇ

28-ий Курінь Пластових Сеніорок "Верховинки" вже другий раз проголошує Конкурс Літературного Фонду в пам'ять померлої членки куреня, сл. п. Лесі Дзядів-Кульчицької на літературну творчість у поезії і прозі.

Участь у цьому конкурсі може брати молодь в юнацькому віці, принадлежа до молодечих організацій "Пласт", "СУМ" та "ОДУМ", в усіх країнах поселення.

До жюрі цього конкурсу входять: Богдан Бойчук, Валентина Юрченко і Олександра Юзенів. Реченець для надісланих літературних творів — 31 грудня, 1983 р.

В 1982 році призначено чотири нагороди молодим учасникам конкурсу — з Торонто, Філадельфії, Детройту і далекої Франції.

Курінь "Верховинки" плянує в майбутньому продовжувати такі літературні конкурси для заохочення нашої молоді, писати і творити, та для вшанування пам'яті своєї незабутньої членки, сл. п. Лесі Дзядів-Кульчицької.

О. Кузшин "Верховинка"

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у "МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні

CHIN НА ХВИЛЯХ FM 101

в Торонто

КОЖНОІ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

РОЗКЛАД ТАБОРІВ ОДУМ-У НА 1983 РІК

Канада — Схід

Оселя ОДУМ-у "Україна", Лондон, Онт.

17-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у. Від 2-го липня до 16-го липня.

Комендант — Андрій Шевченко, СВП ОДУМ-у. Заступник коменданта — д-р Юрій Криволап, СВП ОДУМ-у.

Писар — Наталка Неліпа, ВЮО. Старший бунчужний — Ігор Лисик, ВЮО.

Старша бунчужна — Олександра Косогор, ВЮО. Обозний — Віктор Педенко, СВП ОДУМ-у.

В програмі: Гутірки, семінарі на історичні, релігійні, літературні, політичні і організаційні теми; двох-денна мандрівка; спортивні змагання; забава; прощальна ватра; видача посвідок.

За інформаціями звертайтеся на адресу:

Dr. G. N. Krywolap 221 Edridge Way Catonsville Md. U.S.A. 21228 Tel. 301-744-0168

21-ий Відпочинково-Виховний Табір Юного ОДУМ-у. Від 17-го липня до 30-го липня.....

Комендант — Павло Лисик, СВУ ОДУМ-у і Антон Лисик, ВЮ ОДУМ-у

За інформаціями звертайтеся на адресу:

W. Tymoshenko 26 Sanderson Rd. Rexdale, Ont. M9V 1C7 Tel. 416-742-3181

4-ий Кобзарський Табір ОДУМ-у. Від 31-го липня до 14-го серпня.

Комендант — Олексій Пошиваник, СВП ОДУМ-у.

За інформаціями звертайтеся на адресу:

J. Danylchenko 827 Indian Rd. Mississauga, Ont. L5H 1R4 Tel. 416-274-2249

5-ий Спортивний Табір ОДУМ-у. Від 14-го серпня до 27-го серпня.

Комендант — Віктор Педенко, СВП ОДУМ-у.

За інформаціями звертайтеся на адресу:

V. Pedenko Henderson Ave. Thornhill, Ont. L3T 2K3 Tel. 416-889-0640

Цього року передбачаються знижені ціни оплати за таборування.

США — Захід.

Сіблей Стейт Парк — Міннеаполіс, Мінн.

Від 24-го липня до 6-го серпня

ТРЕТИЙ КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР НА ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

Інтерв'ю на Радіопередачі ОДУМ-у "Молода Україна" в Торонто 5-го серпня 1982 р.

Леонід Ліщина, радіодиктор: Сьогодні зі мною в студіо є присутній Іван Данильченко, референт одумівського Кобзарського табору та довголітній референт одумівських тaborів. П. Данильченко подасть деякі інформації про Кобзарський Табір, який є під патронатом Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка і відбувається на одумівській оселі "Україна" в Лондоні, Онтаріо.

Пане Данильченко, будь ласка, скажіть нам, скільки дітей на таборі?

Іван Данильченко: Цей 3-ій табір — дуже успішний. На першому таборі було 28 тaborовиків, на другому 43, а цього року 60 тaborовиків, 10 членів команди, 10 інструкторів плюс асистенти; всіх разом 85 осіб.

Л. Л.: Які є інструктори на таборі?

І. Д.: За інструкторів на таборі маємо членів Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка, керівників одумівських ансамблів та відповідних членів ансамблів. Із членів Капелі є Тарас Павловський, Микола Невмержицький та Юрій Метулинський. Оксана Метулинська, керівник ансамблю "Кобзарі" з Ст. Кетерінс. Олексій Пошиваник, керівник ансамблю "Юні Бандуристи" з Чікаго. Надя Гаврилюк, заступник керівника ансамблю "Кобзарі". Також Леся Кохнит та Іван Качура із того ж ансамблю.

При відкритті табору між нами був маestro Григорій Китастий. На відкритті чотирі священики відправляли Молебень. Це були о. Михайло Фляк, капелян ОДУМ-у в Лондоні, о. Віталій Метулинський з Ошави, о. Богдан Сенцьо з Бафало та о. Володимир Макаренко з Лондону. О. Метулинський з добродійкою перебули декілька днів на таборі і провели цікаві гутірки для учасників табору.

Л. Л.: Які успіхи замітно після тижневої праці?

І. Д.: На мою думку, успіхи надзвичайно гарні. Маємо багато дітей, які дійсно зацікавлені грою на бандурі, виявляють своє задоволення і вже

розучили декілька пісень. Але найкращу оцінку праці дадуть нам маestro Цюра, який відвідає нас у неділю та маestro Григорій Китастий, який буде з нами через цілий другий тиждень.

Л. Л.: Коли закінчується табір?

І. Д.: Табір закінчується в суботу 14-го серпня о год. 2-їй по обіді концертовою програмою учасників табору, Молебнем та спущенням прапорів. На закінчення запрошуємо все українське громадянство.

Л. Л.: Яка молодь є на таборі?

І. Д.: На таборі є молодь з різних кінців Канади та США. Крім одумівців є члени Пласти, СУМ-у та СУМК-у.

Л. Л.: Як виглядає програма дня і скільки є годин навчання на день?

І. Д.: Діти встають о год. 7:15 рано, мають руханку, вмивання, піднесення прапорів, сніданок і навчання від 9-ої год. до 12:30 дня. Після обіду ще дві години навчання, а тоді вільний час (спорт, купання) аж до вечери. Після вечери є дозвілля, а потім півтори години співу. Відтак спущення прапорів, повечірок і вільний час. Нічна тиша починається о 10-ій годині вечора.

Л. Л.: Невже тaborовики лугають спати о 10-ій годині вечора?

І. Д.: Не точно кожного дня, бо є заплановані вечірки і ватри, і в цих днях дітям, залежно від віку, нічна тиша буде пізніше.

Л. Л.: Яку їжу діти отримують?

І. Д.: Їжа на таборі є поживна і кількісна. Маємо добрих кухарок, досвідчених і дбайливих, які докладають всіх зусиль щоб задоволити тaborян різноманітними стравами. Я особисто з своєю 14-літньою практикою з тaborами, уважаю, що відповідно нагодована дитина збалансованим харчуванням є дитина задоволена, здоровя та повна енергії.

Л. Л.: У вашому тaborовому оголошенні була згадка про Спортивний табір.

І. Д.: Спортивний табір запланований на наступний тиждень, тобто від 7-го до 14-го серпня на оселі "Україна", рівночасно з Кобзарським тaborом. Тaborовики спортивці перебуватимуть в шатрах. Бажаючі можуть зголоситися на цей табір на телефон оселі "Україна" на мое ім'я або на ім'я Тараса Ліщини. Номер телефона 519-455-9939 або 519-453-6130.

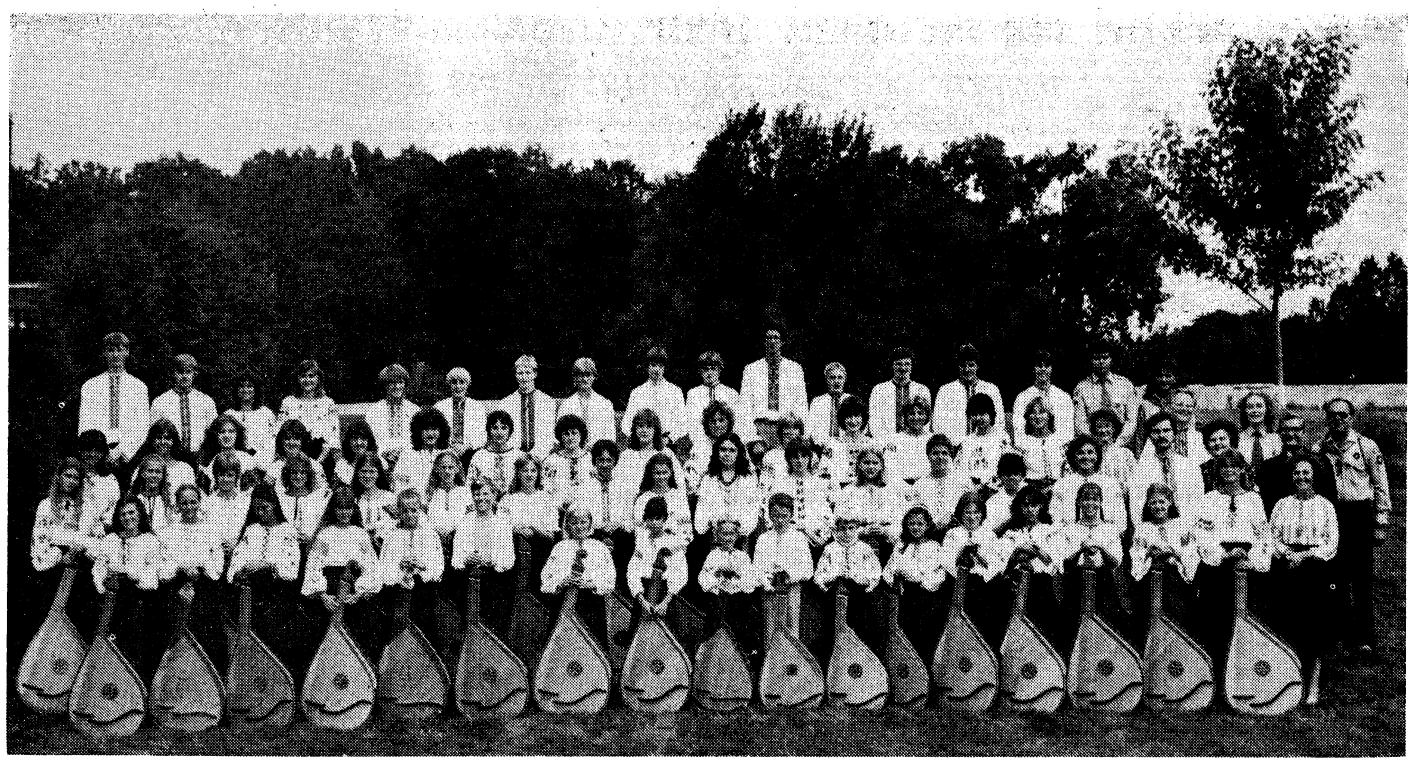
Л. Л.: Дякую, пане Данильченко, за такі обширні інформації. Від усіх слухачів нашої радіопередачі та від себе особисто передаю привіт тaborовикам-бандуристам та бажаю якнайкращих успіхів.

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

Учасники 3-го одумівського кобзарського табору на оселі "Україна" в Лондоні, Канада 1982 р.

Перший ряд зліва: Даруся Стасюк, Оленка Ємець, Тамара Дрозд, Тамара Ткач, Таня Гордон, Євген Масляк, Гануся Метулинська, Лариса Михаськів, Ганя Ємець, Микола Ємець. Касандра Поляк, Мирося Михаськів, Ганя Сенцьо, Даруся Максимович, Діяна Ківіряк, пані Н. Ємець — медсестра, Катя Кошарна.

Другий ряд: Андрій Мамчич, Іван Качура — інструктор, Надя Гаврилюк — інструктор, Марійка Крістюк, Андрій Гордон, Анатолій Островський, Адам Поляк, Тома Кубов, Богдан Ємець, Олександер Шиян, Микола Невмержицький — інструктор, Микола Головаш, Олександер Качура — помічник інструктора, Роман Шпитковський, Павло Пошиваник, Анатолій Луценко — бунчужний, Катя Луценко — бунчужна.

Третій ряд: Мирослава Тицька, Оксана Родак, Леся Коніт — інструктор, Галина Заяць, Ірина Коніт, Андрійка Кіт, Леся Шульга, Наталка Неліпа, Шура Косогор, Ліда Юхименко, Настуня Кубов, Світлана Ліщина, Петруся Тарас, Михася Бабій, Анна Манько, Леся Штангрет, Маestro Петро Китастий, пані Оксана Метулинська — заст. ком. і мистецький кер., П. О. Пошиваник — комендант табору.

Четвертий ряд: Олена Кошарна, Мотя Пошиваник, Тамара Улізко, Христя Максимович, Діяна Ківіряк, Мойра Урбанська, Ірина Мінтянська, Олександер Ємець, Гая Ємець, Сузанна Вебер, Наталка Лебединська, Леся Метулинська, Марта Мікисор, Андрій Бірко, Гая Хребто, Тарас Павловський — інструктор, добр. Н. Метулинська, капелян о. В. Метулинський

Подала Н. Ємець

ВІД КОМЕНДАНТА

На оселі "Україна" 50 ліжок чекали на курсантів кобзарського табору, а таборовиків з'їхалося більше чим було зголосених. Хвилею страх узяв, що може доведеться декому відмовити. Але так не сталося. Команда постягала всі ліжка на оселі і забезпечила нічліг для всіх 62-ох таборовиків, команди, інструкторів і кухарок. Цей великий приплив таборовиків є свідченням успіху попередніх кобзарських тaborів ОДУМ-у.

Залагодивши нічліг, команда спіткалася ще із складнішою проблемою — дві зголосені кухарки не з'явилися. Що ж робити? Хто без надуми погодиться на два тижні тяжкої праці на довгі години в кухні? Однак знайшлися великоксердеч-

ні материнські душі і врятували ситуацію. Це пані — Клавдія Гаврилюк із Сент Кетерінс та Тетяна Педенко з Лондону. Велике їм спасибі за зрозуміння, відданість і любов до нашої дітво-ри.

В такому великому гурті таборовиків завжди в одного чи другого боліла голова, чи животик, чи вдряпнута рука. Ними опікувалася з материнським зрозумінням пані Наталія Ємець. Чимало вона видала цукорків від кашлю, вітамін, декілька аспірин, а найбільше бандажів на пальці і пузирі малих бандуристів та лікті і коліна бандуристів-спортсменів. За два тижні було зужито понад 400 бандажиків (два із них на тріщини в бандурі). Діти ліпили бандажі на пузирі

і далі грали — не хотіли відставати від своїх дружів.

Інструктори всі, як один, працювали з посвятою передаючи молодим своє знання, а молоді бандуристи душевно їх розуміли і платили їм любов'ю і пошаною. Поза навчанням всі дружньо розважалися, плавали і грали в спорт.

Наши бунчужні, Катя й Анатолій Луценко перші вставали щоб будити табір і останніми лягали спати. Нераз Анатолій вставав до схід сонця щоб повести тих, що бажали, на риболовство, до річки. Під час дозвілля він опікувався дітьми на човнах та "педальо" на ставку, шоферував кухаркам, та виконував багато інших допоміжних функцій.

Багато було вкладено старання і праці до переведення цього, здається нам, успішного кобзарського табору. Заключний концерт таборовиків та думки учасників табору самі про це засвідчать.

Ол. Пошиваник

СЛОВО МИСТЕЦЬКОГО КЕРІВНИКА

Кобзарські табори ОДУМ-у в США і Канаді існують вже 15 років. На оселі "Україна" такий табір відбувається третій рік.

Кобзарські табори завжди викликають подив і захоплення. За два тижні молоді бандуристи охоплюють не тільки правильний спосіб гри, але й усвідомлюють "душу" рідної пісні, слова та історії.

Цього року на оселі "Україна" Кобзарський табір ОДУМ-у був повний потіх і успіху. Понад 60 молодих бандуристів з США і Канади старанно працювали над собою щоб краще грati, щоб грati з почуттям, щоб навчитись "читати чоти" і щоб правильно співати. Дванадцятро з них брали участь в курсі інструкторства, де керівники настановляли майбутніх вчителів на практичну дорогу технічно і духовно.

Інструктори з любов'ю та ентузіазмом робили свою роботу, так що до своїх місцевостей повертаються бандуристи з новими талантами, вертаються носії і сіячі української пісні і кобзарської традиції.

Недаром управа табору та оселі приклади всіх зусиль, — табір пройшов легко, цікаво та успішно.

Табір почався урочисто в присутності нашого славного кобзаря, маєстра Григорія Трохимовича Китастого, багатьох батьків і гостей. Молебень відслужили декілька священиків, а тоді капелян цього кобзарського табору, о. прот. Віталій Метулинський з добродійкою залишилися на пару днів щоб нас підсилити своїми молитвами та гутірками.

Програма поза лекціями була чудова завдяки старанням нашого дбайливого коменданта і нетомних бунчужних. По оселі завжди було чути гомін радости. Наши спільні зайняття з учасниками Спортивного табору були добре. Не можна називатися нашими кухарками та милою медсестрою, що з нами обходилися, як рідні мами. Складаю ширу подяку всім дорогим співпрацівникам.

ПРОСИМО ВИБАЧТИ

Відомості що ми щойно отримали з Австралії, заперечують вістки подані в деякій українській пресі на яких була базована редакційна замітка в кінці статті Віктора Мішалова, в березневім числі журналу.

У Віктора Мішалова, якому замітка зробила кривду, просимо вибачення і запрошуємо до дальшої співпраці.

Редакція

В суботу буде наш попис в присутності кобзарів — Григорія Китастого, Петра Китастого, Петра Гончаренка та інших. Після того роз'їжджаємося на всі сторони країни до наступного літа, коли знов "Україна" буде бриніти кобзарським гомоном.

Оксана Метулинська

ВІД КАПЕЛЯНА

Два тижні тяжкої, наполегливої праці скінчилися і ми залишаємо оселю "Україна" набравшися сил та здобувши знань славного нашого кобзарського мистецтва, повертаємося до своїх домів, своїх організацій та церков.

Дорога молоде! Два тижні справжнього українського національного і духовного життя пройшли швидко, але враження з цього життя не може швидко затертися в нашій пам'яті. Ми з приємністю будемо згадувати нашу спільну працю над кращим опануванням нашого рідного інструменту — бандури, та навчанням нових українських пісень в нашему мистецькому репертуарі.

Ми з приємністю будемо згадувати наших нових приятелів, з якими ми познайомилися на цьому таборі. Ми згадуватимемо нашу таборову адміністрацію і команду, які будучи самі дисциплінованими й працьовитими, старалися передати ці чесноти нам, стараючись бути до нас терпеливими і люблячими. Молоді наші інструктори і диригенти справді показали свою зрілість і знання мистецтва. Наши таборові кухарки та наша медсестра справді були нам за матерів — дякуймо їм.

І нарешті я — ваш таборовий капелян, повертаюся додому з найкращою про вас оцінкою. Я любив спостерігати, вас вранці, на піднесенні прaporів, любив бачити вас за наполегливою працею з бандурами в руках, чи на пробах спільного хору. Любив спостерігати вашу "скромну" терпливість на лекціях з історії нашої рідної Православної Церкви, які я і добродійка Надія вам читали. А найбільше любив вас спостерігати під час сніданків, обідів і т. д. Незабутні враження!

Дякую таборовій кобзарській команді, що запросила мене на вашого капеляна. Дякую всечесним отцям: Мих. Флякові і Вол. Макаренкові, що заступали мене в моїй відсутності.

А на вас, люба українська молоде, закликаю вседіюче Боже Благословення!

О. прот. В. Метулинський

СЛОВО БУНЧУЖНИХ

Дорогі таборовики, інструктори та команда!

Нам було надзвичайно приємно провести час і попрацювати з вами цих два тижні. Ці тижні проплатили зашвидко. Ви приїхали на табір бо відчули потребу навчитись грati на бандурі. Колись передаватиме своє знання молодшим щоб зберігати нашу культуру. Хоч ми часом і докоряли, все-таки було легко і приємно з вами працювати. Дякуємо команді, інструкторам та кухаркам за їхню співпрацю з нами. Цей табір був один з найтаяжчих і найкращих!

Прощаємось із усіма до наступного побачення.

Катя і Анатолій Луценко

ВІД ІНСТРУКТОРІВ

Мій перший рік на Кобзарському таборі в Лондоні дуже захопив мене. Дітвора таки чудова і можна бачити, що в їхніх душах живе Україна. Наша молода генерація вживає і любить ту рису, без якої наш український народ загинув би — рідну мову.

Разом із мовою злучається бандура, що виграє та виспівує нашу українську душу.

Сердечно дякую всім тим, яких я мав нагоду запізнати та вчити цих два тижні. Старший гурток гарно і сумлінно працював і поміж усіма було сумлінне старання. На другий рік будемо продовжувати спільно кобзарську працю.

Микола Невмержицький

Після трьох років перерви праці на кобзарських таборах, я повернувся до складу інструкторів Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка. Спочатку я опинився на Кобзарському таборі в Нью-Йорку, де мене чекала приємна несподіванка — разом зі мною вчили двоє моїх колишніх учнів — Надя Гаврилюк та Іван Качура. Разом з ними та з іншими інструкторами, по закінченні табору, ми приїхали на оселю "Україна". Тут відбувся найбільший кобзарський табір, що я будь-коли мав нагоду відвідувати, — понад 60-ро дітей! Ці молоді бандуристи з такою охотою беруться до гри, що аж мило дивиться. Я певний, що за кілька років не один з цих молодих кобзарів стане інструктором і продовжуватиме цю цінну роботу — навчання гри на бандурі. Без бандури, ми є лише ще один народ; але з бандурою, ми є українці!

Тарас Павловський

Це мій другий рік як інструктора на кобзарському таборі. Як інструктор початківців, я мала багато роботи з великою клясою, але діти старанно вчилися і час перейшов дуже швидко. Сердечно бажаю дальших успіхів бандуристам цього табору і сподіюся всіх зустріти в майбутньому.

Надя Гаврилюк

Я приїхала вчитися гри на бандурі, але несподівано рано вранці мене попросили вчити молодшу групу. Мені це дуже сподобалось і я багато з цього скористала. По обіді я грава в найстаршій групі і навчилася дуже багато пісень. Табір був надзвичайно корисний і цікавий.

Оксана Родак

Гарним спомином залишиться мені на будуче кобзарський табір 1982-го року на оселі "Україна". Серед чудової природи цього табору линуть щоденно чудові звуки бандур, а це тому, що таке велике число учнів з'їхалося з різних околиць Канади і сусідньої Америки. Бажаю всім студентам та команді успішного закінчення табору і з великою охотою повернутись на друге літо щоб поглибити своє знання чудової української пісні та української музики.

Леся Коніт

Як одному з інструкторів цього кобзарського табору, мені було дуже приємно вчити дітей. Всі працювали дійсно тяжко впродовж цих двох тижнів. З гордістю можна сказати "Молода Україна гряде!"

Іван Качура

Цього року на кобзарському таборі я був по-мічником інструктора і з приємністю вчив дітей. Вони енергійні, голосні та нечесні деколи, а назагал, як ангели. Я гарно провів час зі своїми приятелями на оселі "Україна" і сподіваюся, що приїду на наступний рік.

Олександр Качура

ОПЕРЕТА

БІЙ ПІД КОНТОПОМОМ

слова Петра Карпенка-Криниці

муз. Григорія Китастого

буде поставлена силами анс. ОДУМ-у "Кобзарі" — керівник Оксана Метулинська і чоловічого хору осередку СУМ-у "Гомін" — диригент Михайло Бубна

26 червня, 1983 р. о 7-ій год. вечора

у Сент Кетерінс Онт.

Laura Secord Secondary School

при 349 Ніагара вул.

Усіх щиро запрошуємо.

УСПІХИ ОДУМІВЦІВ

Наталя Павлівна Коновал мінулого 1982-го року закінчила Іллінський університет, Чікагівський відділ, з ділянки Масової комунікації та Політичної науки. При університеті вона була активним членом різних шкільних організацій та клубів, як український клуб та клуб юристів. Наталя належала до школної студентської ради, де була відповідальна за зовнішні зв'зки, та до студентського комітету скарг і прохань. За свою працю Наталя отримала "Нагороду студентських услуг".

Крім науки й активності при університеті, Наталя Коновал ввесь час є активним членом філії ОДУМ-у Чікаго.

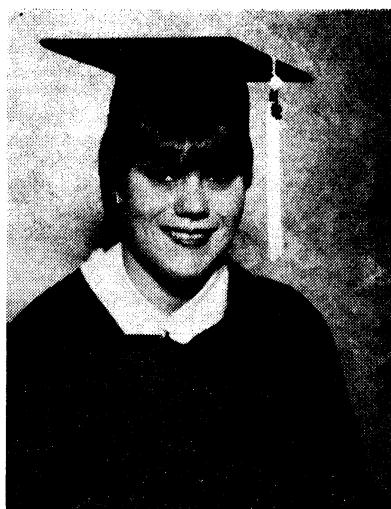
Складаємо Наталі гратуляції та побажання дальших успіхів у житті.

Прес. реф.

УКРАЇНСЬКА ВИСТАВКА НА ІЛЛІНОЙСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Сто двадцять миль від Чікаго, в південній частині Іллінойсу, в містах Урбана-Шампейн міститься стейтовий Іллінський університет. В нім учається понад 33 тисячі студентів. Кілька тисяч з них є студенти з різних країн Європи, Азії та Африки.

13 березня 1983 року в цім університеті відбувся Інтернаціональний день. В інтернаціональній виставці брали участь студенти, як репрезентанти Франції, Німеччини, Іспанії, Італії, Польщі, Японії, Ірландії, Китаю, Тайвану та Мексико. Олеся Коновал і Ліда Шкребець убрали в український стрій, студентки університету, одумівки з Чікаго — репрезентували Україну. Вони виставили на показ писанки, різьби, кераміку, вишивки та різні інформації про Україну та українців. Виставлене різне українське печиво, яким відвідувачі могли вгощатись, притягало й зацікавлювало багатьох. Впродовж дня виставки гралися українські мелодії та пісні, особливо ті, що награли оркестри "Веселі часи" з Чікаго та "Соловей" з Торонто. Багато відвідувачів казали, що вони ніколи нічого не чули за Укра-

Старший Виховник ОДУМ-у
Наталя Коновал

їну та українців й це вперше про них почули.

Між іншим, як Олеся і Ліда зголосилися в університеті, що будуть репрезентувати Україну, до них звернулася якась студентка-росіянка, що вона хоче поговорити з ними про спільну виставку. Але одумівки з Чікаго не хотіли й слухати про спільну виставку. Вони влаштували українську виставку.

РІЧНІ ЗБОРИ ФУНДАТОРІВ ОСЕЛІ ОДУМ-У "КІЇВ"

У неділю 27 березня у приміщенні Українсько-Американського Демократичного Клубу відбулися річні збори оселі ОДУМ-у "Кіїв". Річні збори це є збори фундаторів на яких вони рішують важливі справи оселі, вибирають нову управу.

Зборами провадив вибраний голова зборів Андрій Шевченко, голова Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у в США. Секретарем був Іван Павленко.

Звітували члени управи: М. Іваницький — голова, В. Кирейко — заступник й господарський референт, С. Євсевський — фінансовий референт, Є. Кальман — секретар.

Після звітів відбулася жвава дискусія як над звітами, також над майбутнім оселі.

Голова Контрольної Комісії, Петро Гурський зачитав поста-

нову контрольної комісії уділити довір'я уступаючій управі.

Після короткої перерви, під час якої номінаційна комісія підбирала склад нової управи оселі, було представлено листу потенційних кандидатів до управи оселі.

До управи оселі вибрано: Віктор Кирейко — голова Григорій Омельченко — перший заступник Григорій Сидорець — другий заступник Сергій Євсевський — фінансовий референт Федір Корсун — касир Євген Кальман — секретар Василь Дорошенко — заступник господарського реф., члени управи:

Василь Кревсун
Олександр Богдан
Наталя Павленко
Олександр Непрель

Контрольна Комісія:
Петро Гурський — голова
Микола Граур, Юрій Іхтіаров — члени.

Новообрана управа вже на цих зборах постановила що перші збори управи відбудуться на оселі у неділю, 17 квітня, а в суботу 16 квітня почнеться направи оселі й підготовка до літнього сезону.

Цього року плянується мати на оселі два види таборів: табір бандуристів та табір відпочинково-виховний.

Є. Кальман

ЖАРТИ

На вродини свого чоловіка жінка подарувала йому дві краватки. Чоловік пішов до спальні, одягнув одну з них і вийшов до жінки. Жінка глянула й з іронією зауважила:

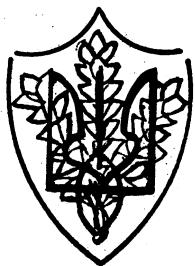
— Ага, значить та друга краватка тобі не подобається? На її очах виступили слози...

**

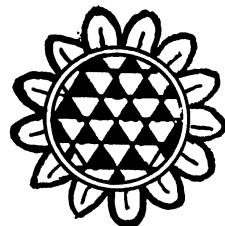
Молода дружина спекла для сого чоловіка перший торт. Чоловік помітив по кольору, що для нього вжито забагато яєць.

— Кохана, як це сталося, що ти вжилася для нього так багато яєць? — Лагідно запитав він.

— Я вже не мала де їх діти,

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
З РАДІСНИМ СВЯТОМ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
ВІТАЄМО ВСІХ ЧИТАЧІВ СТОРІНКИ ЮНОГО ОДУМ-У.

Борис ЛИСЯНСЬКИЙ

ДЗВОНИ ГУДУТЬ

Чуєш: дзвони гудуть,
Чуєш: спів урочистий пливе до небес;
Звуки в простір могутніми хвилями йдуть...
То — Син Божий воскрес!

Чуєш: все до нового життя повстає,
Все радіє весні без кінця,
Вся природа їй в жертву себе віддає
І благословить Творця!

Чуєш: дзвони гудуть,
Чуєш: спів переможний летить до небес
І зове людську душу на світлу путь,
Щоби Бог в ній воскрес!

Мирослав Петрів

БЛАГОСЛОВИ, ДОБРИЙ БОЖЕ

Благослови, добрий Боже,
нашу землю пребагату,
кожну сонячну оселю,
кожну в цій оселі хату.

Благослови у цій хаті
кожну вірнулю людину,
благослови, добрий Боже,
нашу рідну Україну.

Всім живучим віру й силу
дай, о Матінко ласкова.
Тим, що днів цих не діждали —
вічна пам'ять, вічна слава.

К. ПЕРЕЛІСНА

ЧИЇ СУНИЧКИ?

Скопав тато грядочку в садку і каже:
— Усе, що тут ростиме, буде мое!
А мама посадила на грядочці сунички і каже:
— Ці сунички будуть мої!
Побачила Оленка, що земля на грядці суха,
полила водичкою кожен кущик і каже:

— Тепер це мої сунички будуть!
Прилетів шпачок, почав землю біля суничок
дзьобиком підпушувати та й каже:
— Тепер це мої сунички будуть!

А сунички спочатку цвіли, потім на них ягідки зросли. Спершу вони зелені були, потім червоніти стали. А тато, і мама, і Оленка, і шпачок навколо ходили, заглядали та чекали коли то ягідки доспіють.

Аж гульк! Одного ранку суничок не стало...
І тато, і мама і Оленка почали на шпачка
кричати:

— Це ти, шибенику, суници зірвав!
Злякався шпачок, утік, на гілці сів і заголосив:
— Ці не їв! Ці не їв!

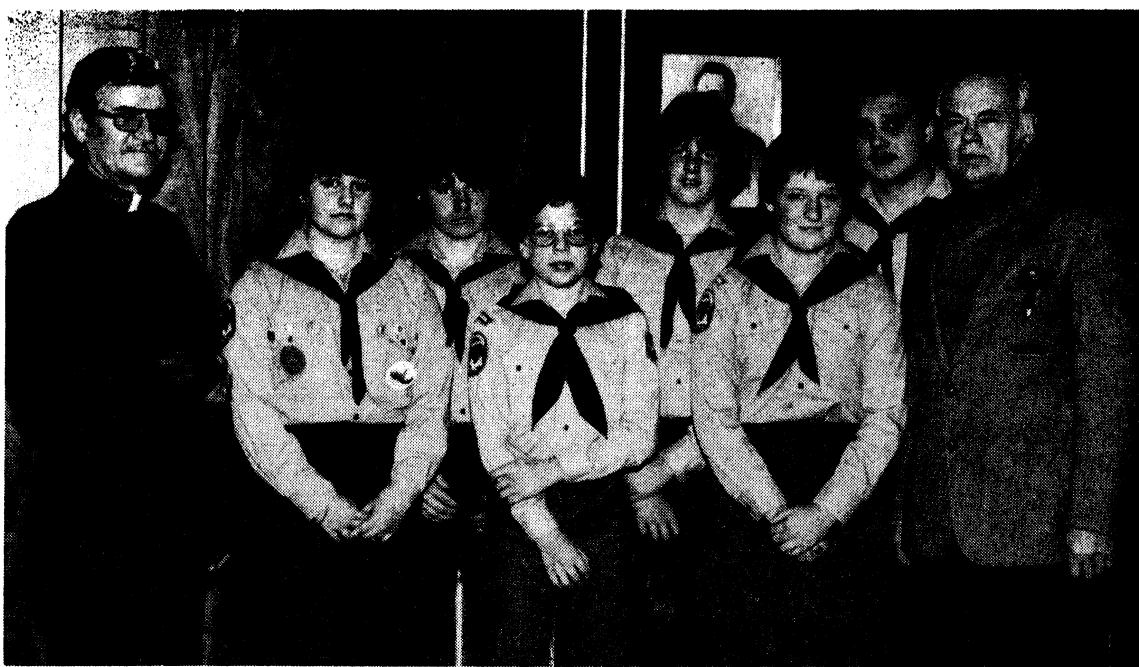
А під кущиком зайчик лежав. Він очки закрив і мовчав, бо добре знов, що цієї нічки дуже солодкі були ті сунички.

ЦІКАВО ЦЕ ЗНАТИ

Щіточки для артистів-малярів — зроблені з верблюдового волосся, зовсім не походять з верблюдового волосся. Їх так звуть тільки тому, що цю щіточку винайшов маляр з прізвищем Кемел.

**

Письменник Чарлс Діккенс, написавши кожні п'ятдесят рядків, випивав скланку гарячої води.

Одумівці ошавської філії в день вручення хусток.

Зліва о. протоієрей Віталій Метулинський, Наталка Неліпа — голова філії, Василь Сеник — фінансовий секр., Марко Сеник, Петро Неліпа, Ала Лисик, Ігор Лисик та Іван Данильченко — голова Г. У. ТОП Канади.

Ошава, 1 березня 1983 р.
Фото Григорія Неліпи

ДВІ ДУШІ

Дві душі летіли перед Божий суд. Одна, по-крита чорною плахтою, летіла по тім світі, мов чорна хмаря; друга, чиста й біла, в білому одязі, сяла, як сонце вліті. Одна одну, летючи, минає, одна одній глянула в лиці й обидві крикнули разом:

— То ти, Варваро?

— То ти, Маріє?

І каже Марія:

— Гей, сестричко мила, скажи мені, чому тобі так лице почорніло? Ти ж усе була на лиці така біла! — Чи тебе в якім зіллі скупали? Чи тобі якого злого зілля перед смертю дали?

А Варвара сумно каже:

— Ой, ні, не від зілля я почорніла. Не в зіллі, а в гріху я купалася. Нераз то я неніці гордо відповіла, а бідненька мати з жалю гіркими сльозами плакала. Нераз я людей висмівала та й на дівчат і сусідів небилиці розповідала. Багато журби люди через мене зазнали, багато на мене нарікали, а ті людські сльози, що через мене попили, вчинили з мене таку чорну.

— Але ти, сестричко моя, скажи мені, яким то дивом сталося, що твоє личко так побіліло? Адже ж я добре пам'ятаю, як ти по світі ходила, як ти тяжко працювала, як усім служила, за всіх робила. Пам'ятаю, бувало, як ти на лані збіжжя жала: втомлена, в спеку почорніла від сонячного жару, а все смиренська й тиха. Бувало, вранці я ще добре спала, хоч півні давно

на ввесь світ кличуть, або стою-стою при дзеркалі та косу собі заплітаю: а ти, бідолахо, біжиш з коновками по воду, біжиш боса, чи груда, чи болото, угинаєшся під коромислом та й нікому не пожалуєшся, на нікого не нарікаеш. Кожний тебе попихає, всякий собі з тебе кепкує¹, кожний твої чорні руки висміває, а ти ж нікому злого слова не скажеш. Скажи мені, де ти купалася, в якій криниці, яким зіллям ти вмивалася, що ти так вигарніла?

А Марія каже тихо та смирно:

— Сестричко мила, до ніякої криниці я не ходила, ніяким зіллям не вмивалася, лише на Божому світі я при молитві Господу Богу свою журбу віддала, за гіркі слова — добрим словом людям платила, свій жаль сльозами виливала, своїми сльозами вмивалася. То мої сльози мене від усього злого очистили, мою душу, як сніг, вибілили.

Так обидві душі до себе говорили та в ясний світ перед Божий престіл на суд полинули.

**СКІЛЬКИ Ви прикладали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?**

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Високоповажаний Пане Редакторе!

Змістом журналу "Молода Україна" цікавий і цінний та актуальній, а до того також і багато ілюстрований, що й побуджує глибше зацікавлення під час самого читання.

Як і дотепер, уникайте на сторінках журнала примітивного еміграційного політиканства. Плекайте об'єктивність та соборність серед земляцтва, щоб служити великим всенациональним інтересам української нації.

Вся щоденна діяльність повинна повністю базуватися на засадах чесної християнської любові і служити тим дуже бажаним конструктивним прикладом для всіх інших земляків тут на Заході.

Пересилаю Вам в цьому листі також гроші: 10, дол., як моя чергова передплата за журнал "МУ" на рік 1983. Прошу Вас ласкаво пересилати мій приємник журналу в конверті, бо прибуває сюди дуже помнітим.

Крім того в листі ще 50 нім. марок, як пожертва на пресфонд "МУ" від моїх родичів, а саме:

1. Стадніченко Єлісавета	20 нім. марок
2. Стадніченко Валентин	30 нім. марок

Бажаю Вам та співпрацівникам редакції багато успіхів, добrego здоров'я та всього найкращого.

З глибокою пошаною,
Едуард Стадніченко
Любек, Зах. Німеччина

**

Спасибі за листа пане Е. Стадніченко, і за пожертви Ваших рідних на пресфонд. Ми пробуємо скеровувати нашу діяльність згідно Ваших порад.

Редакція і адм.

Шановний п. Ліщина!

Висилаю грошовий переказ на \$15.00, з них на поповнення передплати \$12, а лишок на пресовий фонд.

Говорила Вам колись у Лондоні, а тепер ще раз повторяю, що журнал цінний, цікавий. Мова — бездоганна. "Молоду Україну" з приємністю читаємо. Журимося лише долею "Молодої України" в майбутньому. Знаю, що не дуже багато молодих людей справді, без примусу і пригадувань, читає нашу українську пресу.

Нехай Господь Бог тримає наших відданих молодих людей таких, як Ви, Віктор Педенко, Валентина Родак і інших в доброму здоров'ї на довгі роки.

Бажаю витривалості і успіху у Вашій праці.

Використовую нагоду, щоб побажати Вам особисто і працівникам "Молодої України" веселого Великодня.

Христос Воскрес!

З пошаною,
Ніна Кузьменко
Лондон, Онт.

**

Воїстину Воскрес! Ми теж турбуємося, дорога пані Кузьменко, за долю цього журнала в далішому

майбутньому. Однак надіємось що батьки і вся українська громада будуть більше присвячувати часу у вихованні своїх дітей, своєї молоді і цим запевняти існування "Молодої України" на довгі роки. Недавно, до нас звернувся цілком молодий виховник Юного ОДУМ-у Ігор Лисик, що він хоче розповсюджувати цей журнал в Ошаві і околиці. Такі речі нас тішать. Сподіваємося що і в інших містах Канади і США знайдуться хлопці і дівчата, що організують гуртки читачів "Молодої України" і збільшать число передплатників.

Редакція

ЯКЩО МИ кажемо, що молодь

майбутність нації – то що ми зробили, щоб допомогти їй у її праці?

**СТРАВИ — ТАНЦІ
Й ЕСТРАДНІ ВИСТУПИ
В КОЗАЦЬКОМУ СТИЛІ**

TORONTO — Downtown: 97 Cumberland St.
(in Yorkville). Tel.: 961-4422

TORONTO — West: 5245 Dundas St. W. (at Kipling).
Tel.: 231-7447.

**EXPERT CATERING AND BANQUET
FACILITIES AVAILABLE.**

For information call 231-7447.

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Має щоденний щадничий плян, який дозволяє найбільший заробіток за ваші вклади з грошами.
- Даває малі і великі особисті і моргоджеві позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 3% на чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Даває різні фінансові поради.
- Дає паспортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добре кредитові звіти
- 33 роки на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть це ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на довгі роки і сплаті і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

Дмитро ЗАГУЛ

УКРАЇНО...

Моя сердешна Україно,
Країно юнацьких мрій!
Нераз я падає на коліна
І кликає: я твій, я твій!

Про тебе марив я на яві,
Про тебе марив уві сні,
Твоїй кривавій, давній славі
Складав свої пісні.

А як брати мої вмирали
В останній боротьбі,
В моїй душі ұлухи хорали
На спомин по тобі.

Ти знала тих, що десь на волі
Ішли за тебе в бій,
А я співає про власні болі,
Як син невірний твій.

Але од зрадників лукавих
Стояв я остронь,
І не торкнулося криваве
Срібло моїх долонь.

Моя красуне, Україно!
Ти знову процвітеш.
Прийми, прийми в свою родину
Синів невірних теж!

Прийми і тих що помилялись,
Блукали тут і там,
Одкрий свої обійми зараз
Обдуреним братам.

Хай і вони з тобою будуть,
Радіють, як і ти.
Хто не шукає, не забудить.
Забудь і їм прости!

А я останній поміж ними
Складатиму тобі
Свої нові співучі рими,
Що виросли в журбі.

БЛ. П. ПЕТРО ПРИДАЧЕНКО

— Ми стали жертвою цивілізації, — чуємо сьогодні такого роду нарикання. Може. Правда, раніше так "справно" статистика не реєструвала нещасливих випадків, як сьогодні, а в царстві червоних росіян цей рід інформації й до цього часу становить табу.

19-річний Петро Придаченко не спішив набути шоферські права. За його лагідну вдачу, веселий характер, щиру товариськість друзі в поїздки автами дуже радо брали його зі собою. Так було і 24 лютого 1983 року. Но обіді Петро поїхав зі своїм сердечним товаришем і обидва не повернулися — залишилися на місці автомобільної катастрофи. Невимовний жаль, велика шкода, бо не стало серед нас багатонадійного українського юнацька.

Петро за фахом пекар. Скільки він мав плянів: "стану майстром, буду пекти найсмачніший хліб. Говоріть зі мною по-українському, щоб пізніше я міг порозумітися з українцями і пос-

тачати їх моїм смачним хлібом". Та все обірвалося.

Похоронний чин відслужив владика Анатолій Дублянський (через нестачу священиків єпископ УАПЦ преосвящений владика А. Дублянський одночасно й надалі є настоятелем парафії в Новому Ульмі) 2 березня в асисті парафіяльного хору під керуванням Наді Шамшури та Тимоша М. Булавчика. З жалем прощав владика Анатолій св. п. Петра Придаченка, бо Петро довгі роки був прислужником в парафії УАПЦ в Новому Ульмі.

Туга стиснула серце, глянувши на велику кількість молоді, яка прибула провести в останню путь свого втраченого друга. А вони сумні, з відбитком печалі на обличчях несли і несли квіти та вінки. Серед вінків і вінок Юного ОДУМу в Новому Ульмі, членом якого був свого часу Петро Придаченко. Рівночасно Петро тоді брав активну участь у танцюально-співочій групі. Ось Ліля Атос утирає сльозинки, бож це вона була Петрові партнеркою у виконанні українських хороших танців; при кожному їхньому виступі вони збиралі чи не найбільше оплесків чисельних глядачів. Спогади боляче щипають серце. Та вже його немає. Не повернеш минулого.

Вінки також від ОДУМу (його очолює Микола Ляшук), парафії УАПЦ в Новому Ульмі, т-ва Одумівських приятелів (голова — Слонь В.), українських, німецьких та інших родин... щлють Петрові пропам'ятні привіти.

Лишив св. п. Петро маму (вдову), трьох сестер, двох братів, трьох своїх і своїчку, шістьох племінників, дальших родичів в Україні й на Заході та багато-багато приятелів. Нехай же св. п. Петрові земля буде пухом!

(— гам)

Батьки!

Матері!
Чи Ви вписали своїх дітей
до ОДУМ-у?

INDIAN ROAD CR.
NTO., ONT.
2E8

318

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

МОЛОДА УКРАЇНА

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

ВЕЛЬМИШАНОВНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ!

Гляньте на число журнала "Молода Україна" на обкладинці та число поруч Вашої адреси вгорі. Якщо число поруч Вашої адреси є менше від числа журнала, то у Вас є заборгованість.

Адміністратор "Молодої України"

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2190-B Bloor St. W. — Toronto, Ont.

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE

УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,

НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

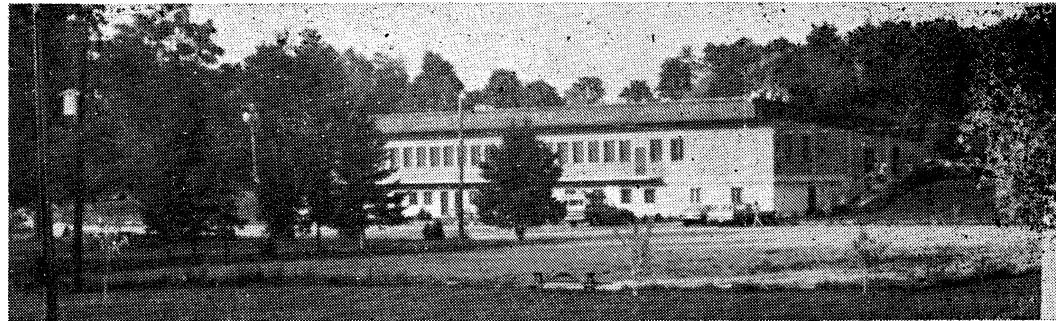
"UKRAINIA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОдУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортивні Табори ОдУМ-у, Кобзарські Табори ОдУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — Б. Яремченко. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повищенні подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт